

விஜயம்

ப

பு

த

இரு நாடகங்கள்

அ
லை
க
ம்

— சின்னையா சிவநேசன் —

ஓய்வதில்லை

“இரு நாடகங்கள்”

முதற் பதிப்பு — 1979 கார்த்திகை.

[பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே]

(அனுமதியின்றி மேடையேற்றக்கூடாது)

ஆசிரியர் :

சின்னையா சிவநேசன்

[வினாக்களமானி — கல்வி தாநாப்பத்திரம்]

அச்சகம் :

கலைவாணி அச்சகம்,

யாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூபா 4-00

“Two Plays”

by

Chinniah Sivanesan

B. Sc. Diploma in Ed.

[Copyrights Reserved]

(Permission must be obtained for staging these plays)

Printers:

Kalaivani Printers

Jaffna.

First Edition 1979 November.

இரு நாடகங்கள்

1. அலைகள் ஓய்வதில்லை
2. விளையும் பயிர்

ஆசிரியர் :

சின்னையா சிவநேசன்

அணிந்துரை

திரு. சின்னையா சிவநேசன் நாடறிந்த நாடக எழுத்தாளர். கல்விச் சேவை செய்யும் அவர் கலைப் படைப்பிலும் ஈடுபட்டுள்ளமை குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டிய விடயமாகும். நாடகங்களை எழுதுவது மாத்திரமின்றி, அவற்றை இயக்கி மேடை யேற்றுவதிலும் திரு. சிவநேசன் கைதேர்ந்தவராக விளங்கியுள்ளார். இந்த வகை யிலே ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கியத்துக்கும் நாடகக் கலைக்கும் அவர் தொண்டாற்றியுள்ளார் எனலாம். நரிமாப்பிள்ளை என்னும் நூல், ஈழத்து நாடக இலக்கிய வரலாற்றிலே தழுவல் நாடகம் என்னும் பகுதியிலே சிறப்பான இடத்தினைப் பெற்றுள்ளது. இந்நாடக இலக்கியம் பற்றி ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் நூலிலே க. சொக்கலிங்கம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“..... நரியைப் பிரதான பாத்திரமாக உலாவவிடும் புதுமையும், மென்மையாக இழையோடும் நகைச்சுவையும் நரிமாப்பிள்ளையைத் தரமான நாடகமாக மாற்றியுள்ளன. ஒரு வகையிற் கவிதை நாடகமான ‘வேதாளம் சொன்ன கதை’ யை ஒத்து இது விளங்குகின்றது. ஆனால் வேதாளம் சொன்ன கதையிலே, வேதாளம் வெளியிடும் ஆழந்த கருத்துக்களும், கதையின் தத்துவப் போக்கும் இந்நாடகத்திலே காணுமை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அமிசமேயாகும். பெரும்பாலும் விறுவிறுப்பான சம்பவங்களையும் உரையாடல்களையும் உள்ளடக்கியதாகவும், முற்றிலும் பொழுதுபோக்கே நோக்கமாகக் கொண்டதாகவும் அமைந்த நாடகம் ‘நரிமாப்பிள்ளை’.” (பக். 216)

இவ்வாறு சிறப்பான நாடக நூல் ஒன்றினைத் தமிழுலகுக்கு அளித்த திரு. சிவநேசன் இன்று இன்னென்று நாடக நூலினைத் தமிழ் நாடக இலக்கிய உலகுக்கு வழங்குகின்றார். ‘அலைகள் ஓய்வதில்லை’, ‘விளையும் பயிர்’ என்னும் திரு நாடகங்கள் இந்நூலிலே இடம் பெறுகின்றன. முதலாவது நாடகம் உரைநடையிலே அமைந்தது. இரண்டாவது நாடகம் தாள யைத்துக்கேற்றபடி பாடியாடக்கூடிய கவிதை நாடகமாகும்.

எங்கள் நாட்டிலே பல நாடகங்கள் நாடெங்கனும் மேடையேற்றப்பட்ட போதிலும், நாடக இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி வெகு குறைவாகவே அமைந்துள்ளது. நாடக நூல்கள் தரமான முறையிலே எழுதி வெளியிடப்படுவதிலே தேக்கங் காணப்படுவதாகக் குறை கூறப்பட்டு வந்துள்ளது. அக்குறையினைத் தீர்க்கும் வண்ணம் இப்பொழுது சில நாடக நூல்கள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் திரு. சிவநேசனின் நாடகத் தொகுதியும் ஒன்றுகூடும்.

‘அலைகள் ஓய்வதில்லை’ நாடகம் மீனவக் களத்தினைக் கொண்டமைகின்றது. கதை எங்கள் நாட்டின் எப்பகுதியிலே நடைபெறுகிறது என்று இனங்காண முடியாத போதிலும், ஒரு முத்தினை விற்று முன்னுக்கு வந்துவிடலாம் என்று எண்ணும் ஒரு மீனவக் குடும்பத்தின் கதையாக அது அமைந்துவிடுகிறது. அக் கதையினைச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு எங்கள் மருத்துவர்மார் சிலருடைய பிற்போக்குத் தனத்தையும், மனிதாய நேயமற்ற உணர்வையும் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுவதுடன் பணத்தாசையாலே வரக்கூடிய துள்பத்தினையும் இந்நாடகத்தின் மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

‘விளையும் பயிர்’ என்னும் நாடகம் பாடசாலை தொடக்கம் பல்கலைக்கழகம் வரையுள்ள மாணவர்களுக்கு நல்ல படிப்பினையூட்டுங் கதைக் கருவினைக் கொண்டதாகும். பாடசாலையில் விமலனும் சீலனும் சக மாணவர்கள். அவர்களுள் சீலன்,

“வகுப்பிலே விமலன் வலு குளப்படியம்மா
களவு பொய் எல்லாம் கூசாமல் செய்வான்
பலமுறை நானும் பரிந்து பரிந்து சொன்னேன்”

என்று விமலனைப்பற்றித் தாயிடம் கூறுவதும், அதே விமலன் பாடசாலையிற் படியாது பாதகச் செயல்களிலே ஈடுபட்ட காரணத்தால், பிறகாலத்திலும் பாதகச் செயலிலே ஈடுபட்டு, தன் பாடசாலையிலே ஒன்றூய்ப் படித்து நல்ல முறையிலே முன் னேறி நீதி பதியாகப் பதவி பெற்ற சீலன் முன் கைகட்டி நிற்கவேண்டிய நிலையினை ஆசிரியர் நன்கு காட்டியுள்ளார். பேச்சேரைசையும் தாள் லயமும் உரையாடலிலே நன்கு கலந்து வருவதை உணரக் கூடியதாயுள்ளது.

“என்னடா சீலா நீ பெரிய கொம்போ
என்பிள்ளை பற்றி ஏனிந்தப் பொய்கள்
பள்ளியெல்லாம் கதைகள் பரப்பித் திரிகிறியாம்
பல்லெல்லாம் கொட்டித் தருவேனே கையில்”

என்னும் பகுதியினை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

அண்மைக் கால சமுத்து நாடக இலக்கிய வரலாற்றினை நோக்குமிடத்துச் சில நாடக நூல்களே வெளியாகியுள்ளன. திரு. சிவநேசனின் இந்நாடக நூலும் அச் சிலவற்றுள் ஒன்றூ அமைகின்றது. அந்த வகையில் அவருடைய தொண்டினை நாம் ஓரளவு மிகையாக மதிப்பிடக் கூடியதாயுள்ளது. அவர் இத்துறையிலே ஈடுபட்டு, தமிழ் நாடக இலக்கியம் வளர்ச்சியடையத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென்று மனமு வந்து வாழ்த்துகிறேன். அன்றை தமிழுலகுக்கு ஆற்றிய, ஆற்றுகின்ற, ஆற்றக் கூடிய பணிக்கு நாம் எல்லோரும் அவருக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

யாழ் பல்கலைக் கழகம்
திருநெல்வேலி

கலாநீதி. அ. சண்முகதாஸ்
தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்

என்னுரை

அலீகள் ஓய்வதில்லை என்ற குறு நாடகம் “பேர்ஸ்” என்ற ஆங்கில நாவலரான் றின் கருவை மையமாகக் கொண்டு எமது சூழல்களுக்கேற்ப உருவாக்கப்பட்டது. முதன் முதல் கிச் சமூக நாடகம் இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையின் பிரதேச நாடக விழாப் போட்டியல் பங்குபற்றி இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றது. மற்றிலும் பாடசாலை மாணவர்கள் பங்குபற்றிய இந்நாடகம் பார்த்தவர்கள் அத்தனை பேரினதும் ஏகோபித்த பாராட்டுதலைப் பெற்றபோதிலும் நடவர்களது பாராட்டுதல்களைப் பெறவில்லை. காரணம் அத்தனை பேரும் என்மீது கொண்டிருந்த வழக்கமாக எமது கலைஞர்களிடையே காணப்படும் “கலைக் காய்ச்சலே” யாகும். பெரியவர்கள் என்று கூறிக் கொள்பவர்களும் இதனால் நன்கு பீடிக்கப்பட்டிருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. முதுகு சொறியும் சிஷ்யர்களும் முதுபெரும் “நாடக மேதைகளும்” நாடக உலகில் தங்களைத் தவிர பிறர் போடுவது நாடகமல்ல என்று என்னி நகையாடிய காலமது. கலையைக் கலையாக மதித்துக் காய்தல் உவத்தல் இன்றி கடமை செய்யத் தவறிய நடவர்கள் ஈற்றில் யாவரதும் “நகைப்புக்கிடமான” நாடகத்தைத் தெரிவு செய்து தமது “சுய ரூபத்தை” வெளிக் காட்டிக் கொண்டனர். இவ்வாரூன சூழ்நிலைகளில் தமிழ் நாடகம் தழைக்குமா? இவர்கள் அதைத் தழைக்க விடுவார்களா? வாழ்க அவர்தம் கலைப்பணி. இதன் பின்னர் பேரவைப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றும் மடமைத் தனத்தைக் கைவிட்டேன். பாடசாலை நாடகங்கள் தயாரிப்பதில் அதிக ஆர்வங் காட்டினேன்.

அனைத்துவகச் சிறுவர் ஆண்டில் மாணவரும் பெற்றேரும் பயன் பெறும் வகையில் ஏதாவது குறு நாடகம் எழுதவேண்டும் என எண்ணினேன். இதன் பெறுபேறே “விளையும் பயிர்” என்ற தாளலை நாடகம் “மதிகெட்ட பெற்றேராலே குழியில் விழும்” மைந்தர் நிலையை நன்கு சித்தரிக்கும் இந்த இசை நாடகம் வடமாகாணப் பாடசாலைகளுக்கிடையே நடைபெற்ற போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றது. இது பாடசாலை தோறும் மேடையேற்றப்பட வேண்டிய ஒரு நல்ல நாடகம் எனப் பார்த்தவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டனர். மேடையேற்றப் படாவிட்டாலும் மாணவர் வாசித்துப் பயன் பெற்றும் என்ற நோக்கில் இதனை நூலாக வெளி யிடுகிறேன். பாடசாலை மாணவர் இந்நாலை வாங்கிப் படித்தோ அன்றி நடித்தோ பயனடையட்டும்.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை எழுதிய அன்பர் காலாநிதி சண்முகதாஸ் அவர்கட்கும் அச்சேற்றிய கலைவாணி அச்சகத்தினர்க்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக. வாசகர்கள் இந்நாலிற்குத் தரும் ஆதரவைப் பொறுத்தே எனது பிற நாடக நூல்களின் வெளியிடுகை அமையும் என்பதைக் கூறி விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்.

சின்னையா சிவநேசன்

அலைகள் ஒய்வதில்லை

[நாடகம்]

நாடக மாந்தர்

அந்தோனி	— 30 வயதுள்ள நல்லதேகக்கட்டுள்ள மீனவன். பலசாலி அஞ்சா நெஞ்சன்
மரியான்	— 25 வயதுள்ள அழகான அவன் மஜீவி. நற்பண் புகள் நிறைந்தவள்
சூசப்பிள்ளை	— அந்தோனியின் அண்ணன். 40 வயது.
மனுவேல்	— வயதான அயலவன்; குடும்ப நண்பன். வயது 50
டோக்டர்	— நடுத்தரவயதினர்
வேலையான்	—
அயலோர்	—
காடையர் இருவர்	—

கதை, வசனம், நெறியான்கை

“துறையூரான்”

[இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையின் நாடகக் குழு நடாத்திய பிரதேச நாடக விழாப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற நாடகம்]

காட்சி 1

மாலை நேரம், மீனவர் சிலர் கடலுக்குப் போக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருத் தல், வலை, பறி, கம்பு யாவும் ஏற்றிய பின் படகைத் தள்ளிச் சென்று அதில் யாவ ரும் ஏறி சவுளால் செலுத்திக் கொண்டு போகும்போது பின்வரும் பாடலைப் பாடிக் கொண்டே செல்லுதல். (யாவும் பாவணையாகவே செய்யப்படவேண்டும்)

அலை மோதும் கடல் மேலே - நாங்கள்
ஆனந்தமாய் போவோமே
ஏலேலோ ஏலே ஏலோ

(அலைமோதும்)

விலை போகும் மீன்களெல்லாம்
எம்மை விரைவாக அனுகிடுமே
ஏலேலோ ஏலே ஏலோ

(அலைமோதும்)

கலையாகும் எமது தொழில் - இவ்வுலகில்
நிலையான தொழில்லவோ
ஏலேலோ ஏலே ஏலோ

(அலைமோதும்)

வகை வீசும் எம்மவர்கள் - எல்லாம்
வளம் பெறவே நாம் துதிப்போம்
ஏலேலோ ஏலே ஏலோ
ஓ.....

(அலைமோதும்)

காட்சி 2

காலை நேரம் — கடற்கரையோரம் — ஒரே ஆரவாரம் — (ஒலிப்பதில் செய்து ஒலி பெருக்கியில் போடவேண்டும்) சிலர் மீன்பறிகளை தோளில் தூக்கிக் கொண்டு போகின்றனர் — சிலர் வலைகளை தூக்கிக் கொண்டு செல்கின்றனர். இன்னும் சிலர் பாய், கம்பு, லாம்பு முதலியவற்றுடன் செல்கின்றனர். இன்னும் கரையோரத்தில் மீன் வியாபாரி கள் காத்துநிற்கின்றனர், பெண்கள் மீனைக் கூட்டைகளில் போட்டு தலைமேல் கொண்டு செல்கின்றனர். அந்தோனி கம்பு வலை சுகிதம் வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. மக்கள் பேசுவது ஒன்றுமே தெளிவாயில்லை. எங்கும் ஒரே குழப்பம். மரி செல்கின்றனர். (யாவும் பாவணையாக செய்யப்பட வேண்டும்.)

காட்சி 3

[ஏணையில் குழந்தை தூங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. அந்தோனி கால் கை கழுவிக் கொண்டு வந்து சாப்பிட உட்காருகிறார்கள். மரியாள் பானும் மீன் குழம்பும் அலறுகிறது. மரியாள் பாய்ந்து போய் ஏணையைப் பார்க்கிறார்கள்.]

மரியாள்: ஐயோ புலிமச் சிலந்தி... பிள்ளைக்கு புலிமச் சிலந்தி கடிச்சுப் போட்டுதாக் கும். ஆண்டவனே — (அந்தோனி சாப்பிட்டதை விட்டிட்டு ஒடி வருகிறார்கள்)

அந்தோனி: தள்ளி நில் — சனியன் ஆள் மேலை பாயும் — தள்ளிப் போ .....
(புலிமச்சிலந்தியை அப்படியே கீழே தட்டிவிட்டு காலால் நசுக்கிக் கொல்லுகிறுன். குழந்தை வீரிட்டு கத்துகிறது. மரியாள் குழந்தையைக் கையிலெடுத்து சமாதானப்படுத்துகிறார்கள்)

மரி: ஐயோ ஆண்டவனே — நீ தான் குழந்தையைக் காப்பாற்று — உடலெல்லாம் சிவந்துவிட்டுதே. இப்ப என்ன செய்றது. (குழந்தை கதறிக் கொண்டே இருக்கிறது)

அந்: ஏதாவது கைவைத்தியம் செய்தால் விஷம் தானாக இறங்கிவிடும் — மரியாள் புளி எடுத்து பூசிவிட்டால் ஓடிவிடும் வலியெல்லாம்.

மரி: பச்சைக் குழந்தைக்கு பழப்புளியே பூசுறது — சீ. நடவுங்கோ நகரத்துக்கு— டாக்குத்தரட்டைக் காட்ட வேணும்.

அந்: என்ன டாக்குத்தருக்கோ — உனக்கென்ன விசரே —

மரி: ஏன் காட்டினால் என்னவாம். விஷம் உடம்பிலை பரவினால் வில்லங்கமெல்லே

அந்: ஏன் கைவைத்தியங்கள் செய்து குணப்படுத்த முடியாதே. எங்கடை பரியாரியார் பர்னாந்து குணப்படுத்த மாட்டாரே

மரி: உங்களுக்கு எடுத்ததுக்கெல்லாம் பரியாரி தான். பட்டிக்காட்டு வைத்தியம் இங்கிலீச் வைத்தியம்தான் நல்லது. கெதியாச் சாப்பிட்டுவிட்டு வாங்கோ.

அந்: என்னவோ, எனக்கெண்டால் புதுசாத்தான் இருக்குது. (அயல்வீட்டு மனுவேல் வருகிறார்கள்)

மனு: என்ன அந்தோனி — பிள்ளை கத்துது என்ன விசயம்?

மரி: ஆரு மனுவேல் அண்ணையே — நல்ல நேரத்திலை வந்தியள் — இஞ்சை பாருங்கோ. இவனுக்குப் புலிமச் சிலந்தியெல்லை கடிச்சுப் போட்டுது தோளிலை — மேலெல்லாம் சிவத்துப் போச்சு.

மனு: புலிமச் சிலந்தியோ - பிள்ளைக்கோ - ஐயையோ, விசமல்லே -புளி பூசினதோ?

மரி: ஆரு அண்ணையே - நல்ல நேரத்திலை வந்தியள். இஞ்சை பாருங்கோ, இல்லை டாக்குத்தரட்டைக் காட்டுவமென்று...

மனு: என்ன டாக்குத்தருக்கோ - புலிமச் சிலந்தி கடிச்சதுக்கோ - புதுசாத்தான் கிடக்கு.

மரி: ஏன் காட்டினால் என்ன?

மனு: காட்டலாம். அதனாலை ஒண்டுமில்லை. ஆனால் எங்கடை கிராமத்துக்குப் பரியாரி பர்னாந்து தான் கடவுள். அவருக்குத் தெரியாத வைத்தியமில்லை. இங்கிலிக் கைவைத்தியம் எங்களுக்கு கிட்டுமோ, என்பது தான் விளங்கேல்லை.

அந்: அண்ணை! மரியானுக்கு மகனுக்கு புலிமச் சிலந்தி கடிச்சதோடை மூஜையும் மாறிப் போச்சு. சொன்னாலும் கேக்காதுகள். இப்ப பெண்டுகள் ராச்சியந் தானே.

மரி: பிள்ளை அந்தரப்படுது. நாங்கள் பேசிக்கொண்டு நிக்கிறம். வெளிக்கிடுங்கோ கெதியாய்.

மனு: அப்ப பட்டினம் போகப்போறியளோ?

மரி: ஒம்... உடனை போகவேணும்.

மனு: நீங்கள் வெளிக்கிடுங்கோ. நான் வீட்டைபோய் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வாறன். டாக்குத்தரட்டைப் போறதெண்டால் லேசான வேலையே.

அந்: சரி, போட்டுக் கொதியா வாவண்ணை.

(மனுவேல் போகிறான். மரியாள் குழந்தையை ஒரு துணியால் போர்த்து மூடி விட்டு, தலைவாரிக் கட்டுகிறான். அந்தோனியும் புறப்படுகிறான். இதற்கிடையில் ஏராளமானேர் விசயம் கேள்விப்பட்டு அந்தோனி வீட்டுக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். டொக்டரிடம் போவது கேள்விப்படாத செயல். ஆகவே அதெல்லாவற்றையும் நேரில் பார்ப்பதற்காக கிராமமே திரண்டு வந்து விடுகிறது. இடைக்கிடை ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்கிறார்கள். எங்கும் ஒரே சப்தம். குழந்தை முனகிக் கொண்டே கிடக்கிறது. மீன் வியாபாரத்துக்குக் கூடச் சிலபேர் போக வில்லை. எல்லோரும் பட்டினத்திற்குப் போவதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள். அந்தோனியும் மரியானும் புறப்பட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தனர். மனு வேலும் சேர்ந்து கொண்டு போகிறான். கிராமத்து மக்கள் சிலரும் அந்தோனிக் கும் மரியானுக்கும் பின்னால் கூட்டமாகச் செல்கின்றனர்.)

காட்சி 4

(டாக்டர் வீட்டு வாசல். காவல்காரன் ஆச்சரியத்துடன், வீட்டை நோக்கி வரும் கூட்டத்தைப் பார்த்து திறந்திருந்த கதவை இழுத்து மூடுகிறான்)

காவல்காரன்: ஆர் நீங்கள். என்ன வேணும்?

அந்: என்றை. பின்னோக்கு புலிமச் சிலந்தி கடிச்சுப் போட்டுது. அது தான் டாக்குத்தர் ஐயாட்டைக் காட்ட வந்தனங்கள் (பயபக்தியோடு சொல்கிறான்)

காவ: என்ன புலிமச் சிலந்தியோ? ஏன் ஊரிலை பரியாரி இல்லையோ?

அந்: இருக்கிறார். ஆனால் நாங்கள் அங்கை போகேல்லை. நேரா இருஞ்சை வந்திட்டம்.

காவ: அப்ப அங்கை போய் பரியாரியாட்டைக் காட்டுறதுதானே.

(எல்லோரும் கூக்குரவிடுகிறார்கள். “கதவைத் திற” “உள்ளே விடு” “நாங்கள் டாக்குத்தரைப் பார்க்கவிடு” என்று பல கோசங்கள் கிளம்புகின்றன. ஒரே குழப்பம்)

காவ: ஒருத்தரும் கத்தக்கூடாது. பேசாமல் இருங்கோ. நான் போய் டொக்டர் ஐயாட்டைச் சொல்லுறந்.

(இந்நேரம் சத்தம் கேட்டு டொக்டர் மாடியிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கிறார்.)

பொக: ஆரவங்கள். ஏன் இப்படிக் கூட்டமாய் வந்து நாய்கள் மாதிரிச் சத்தம் போடுறது? இதெண்ண சத்திரமோ அல்லது சந்தையோ?... எல்லாரையும் அடிச்சுக் கலையடா.

காவ: ஐயா, இவங்கள் குழந்தைக்கு புலிமச் சிலந்தி கடிச்சுட்டதாம். அதுதான் உங்கள்டை வைத்தியஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றாம்.

பொக: (பலமாகச் சிரித்துவிட்டு) என்ன வைத்தியம் பாக்கவோ. பைத்தியக்காரர். நான் என்ன ஆடு மாட்டுக்கு வைத்தயம் பாக்கிற மாட்டு வைத்தியனு? மடை

யர்கள். அடித்துக் கலையடா அவ்வளவு பேரையும். அநாகரிகப் பிசாசுகள், அவ்வளவும் காட்டு மிராண்டிகள். வைத்தியம் செய்ய வந்திருக்கினையாம் வைத் தியம். பச்சிலை வைத்தியன் இல்லையாமோ அவையின்றை இடத்திலே. (பல மாகச் சிரித்தல்.)

அந்: (ஆத்திரத்துடன்) ஐயா! பேசுறதை அளந்து பேசுவேணும். நாங்கள் ஏழை கள் தான். ஆன காட்டு மிராண்டிகள் அல்ல. எங்களுக்கும் உணர்ச்சி, பிள்ளைப்பாசம் எல்லாம் இருக்குது. நாங்களும் மனிசர் தான். ஆனால் காசு பணந்தான் கையிலை இல்லை.

(அருகிலிருந்தவர்களும் பலமாக ஆரவாரம் செய்கிறார்கள்.)

டோக்: (காவல்காரனிடம்) என்ன பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறுய். அடித்துக் கலையடா இந்த நாய்களை. எனக்கு வேறை வேலையிருக்குது? (உள்ளே போகிறார்)

அந்: டாக்குத்தர். கண்டறியாத டாக்குத்தர். நான் அப்பவே சொன்னானுன். ஆறு கட்டை நடந்து கஸ்டப்பட்டு கடசியிலை கண்ட மிச்சமென்ன? உன்னுலை தான் எல்லாம்.

மரி: நான் டாக்குத்தரெண்டால் வருத்தக்காரர் எல்லாரையும் பாப்பாரெண்டு தான் நினைச்சன். இப்பிடிப் பணக்காரருக்கு ஒரு டாக்குத்தர் பணமில்லாத எங்களுக்கு பச்சிலை வைத்தியர் எண்டு எனக்கு இண்டைக்குத்தானே தெரியும். (எல்லோரும் அவள் கூற்றுக்கு ஆமாப் போடுகிறார்கள்.)

மனு: அந்தோனி கவலைப்படாதை. இண்டைக்கு எங்களுக்கு ஒரு நல்லபாடம் நாங்கள் செத்தைக் கொட்டில்காரர் இதற்கெல்லாம் ஆசைப்படக் கூடாது.

அந்: அண்ணே. நீ சொல்லுறதிலையும் நியாயம் இருக்குதுதான். ஆனால் செத்தைக் கொட்டிலையும் மெத்தை வீடாக்கலாம் என்றை மறந்து போகாதை.

காவ: எல்லாரும் போங்கோ. போங்கோ. இதிலை நின்டு சத்தம் போடக் கூடாது.

அந்: போகாவிட்டால் என்ன செய்வாய்?

காவ: நாயை அவிட்டு விட்டா எல்லாம் தெரியும்.

அந்: ஏன் நாயை... நீ தானே நிக்கிறியே...

மனு: அவனேடை கதைக்கிறதாலை பலனில்லை — வா நாங்கள் போவம். — அவன் என்ன செய்வான் — அவனும் பிழைக்கத்தானே வேணும்.

அந்: என்ன இருந்தாலும் அவனும் எங்களைப் போலை ஏழையாய் இருந்தாலும் சேர்க்கைவாசியாலை மனிதாபிமானம் இல்லாமல் பேசுறுன்.

மனு: அது அப்பிடித்தான்... அதை மாத்த ஏலாது.....
(எல்லாரும் போகிறார்கள்)

காட்சி 5

(காலை நேரம். பிற மீனவர் படகுகளைக் கரையில் கட்டிவிட்டு வீடு நோக்கி வருகின்றனர். அந்தோனியும் படகைக் கட்டிவிட்டு வீடு நோக்கி ஓடி வருகிறார். பின்னால் இருவர் ஓடி வருகின்றனர்.)

அந்: மரியாள்..... மரியாள்..... பாத்தியா இதை...

மரி: இதென்ன இது... முத்துப்போலெல்லை இருக்குது

- அந்தும் முத்துப்போலெல்லை... முத்தேதான்..... ஆண்டவன் எங்களுக்குத் தந்த செல்வம்... இனி என்ன எல்லாக் குறைகளும் தீர்ந்துபோம்...
- மரி: இதெங்கூக் கிடைத்தது?
- அந்தும் எங்கை கிடைக்கும்... எங்கள் கடல் தாயின் மடியிலிதான்... கடலுக்கடியிலை முத்துக் குளிக்கப் போனேன். ஒரு பாறைக்குப் பக்கத்திலை ஐஞ்சாறு சிப்பியள் கிடந்தது. மேலே எடுத்துக் கொண்டந்துபடகிலிருந்து திறந்து பாத்தன்... இந்த முத்து அந்தச் சிப்பியொன்டுக்குள்ள கிடந்தது.....ம் இனி என்ன... எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்தானே...
- மரி: ஆண்டன் எங்களை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார்...
- அந்தும் எல்லாம் புதுமைதான்... இதை வித்தால் எவ்வளவு பணம் கிடைக்குமென்று நினைக்கிறும்...
- மரி: நிறையக் கிடைக்குமோ?
- அந்தும் பின்னை... ஆயிரக்கணக்கை கிடைக்கும் (முத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே) என்ன மாதிரி டால் அடிக்குது பார். இப்படியான முத்து ஆருக்காவது கிடைச் சிருக்குமோ என்றது ஐமிச்சம்தான். இது சரியான விலை உள்ளதாகத்தான் இருக்க வேணும்...
- மரி: அப்படியே சங்கதி. அப்படியெண்டால் நீங்கள் கடலுக்குப் போறதை விட்டுட்டு ஏதாவது கடையைக்கிடையை வையுங்கோ...
- அந்தும் ஏன் அப்படிச் சொல்லும் எங்கடை தொழிலுக்கு என்ன குறை?
- மரி: என்ன குறையோ? எனக்கல்லோ தெரியும். நான் படுகிற வேதனை — நீங்கள் வரும் வரைக்கும் நான் உயிரைக் கையிலை பிடிச்சுக்கொண்டுதானே இருக்கிறது. எவ்வளவு ஆபத்தான தொழில்.
- அந்தும் போடி விசரி... உனக்கு இன்னும் பயந்தான். எங்களைக் கடல்த்தாய் காப்பாத்திப்போடுவாள். கடைசி வரைக்கும் எங்களுக்கு ஒன்றும் ஏற்படாது.
- மரி: நீங்கள் அப்படித்தான் சொல்லுவியள் ஆனால் எனக்கெல்லோ தெரியும் என்ற நிலைமை...ம்... (பெருமூச்சு) (இந்நேரம் சூசைப்பிள்ளை வருகிறார்கள்)
- குசை: என்ன அந்தோனி உனக்கு அதிஸ்டம் அடிச்சிருக்காம்.
- அந்தும் ஓமண்ணை... ஏதோ கடவுள் கண்ணைத் திறந்துட்டார். பாத்தியோ முத்தை (கையை விரித்து) முத்தை அவனிடம் கொடுக்கிறார்கள். அவன் வாங்கி நன்கு உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே)
- குசை: நல்ல பெரிசாயிருக்குது. வாழ்நாளிலை இந்தமாதிரி முத்தை நான் காணேல்லை. இது நல்ல விலைக்கு விக்கலாம்... சூ... என்ன பிரகாசம்... தம்பி, அந்தோனி... நீ அதிஸ்டக்காரன்தான். ஆனால் ஒன்று. கவனமா இருக்க வேணும். பட்டணத்து வியாபாரியள் கண்ணைப் பொத்தி அடிக்கப் பாப்பாங்கள்.....
- அந்தும் ஓமண்ணை... அதுதான் நாங்கள் ஏமாந்து போகக்கூடாது. இந்த விசயத் திலை விழிப்பாத்தான் இருக்க வேணும்.
- மரி: அப்பிடியெண்டால் அத்தாரையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் வில்லுங்கோவன்.
- அந்தும் பின்னை நான் தணியாப் போகப்போறனெண்டு நினைக்கியே... அண்ணரையும் கூட்டிக்கொண்டுதான் போறது. (யாவரும் மேடையில் அசையாதிருக்க

ஒவி பெருக்கியில் பலர் பேசுவது கேட்கிறது. இதற்கிடையில் விசயம் கேள் விப்பட்டு அயலவர் பலர் அங்குவந்து சேருகின்றனர். “சாய்... பெரிய சாமான்தான். நல்ல விலை போகும். நீ அதிஸ்டக்காரன். இனி என்ன அந்தோனி பணக்காரனுள்ள எங்களை திரும்பிக் கூடப் பார்க்க மாட்டான்...ம்...” எனப் பலர் பலவாறு பேசிக் கொண்டனர். மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வீட்டுக்கு வெளியிலும், தெருவிலும் நின்று கொண்டு இதைப்பற்றியே பேசினர். கிராமம் முழுவதும் இதே பேச்சாகத்தான் இருந்தது. “இந்த மாதிரி எனக்குக் கிடைச்சால், பட்டணத்திலே ஒரு வீடு வாங்கிக்கொண்டு அங்கேயே தொழில் ஏதாவது செய்வன்” என்றால் ஒருவன். இன்னென்றால் “செய்த தொழிலையே பெருப்பித்து இங்கேயே வீடு கட்டி இருப்பன்” என்றான். இவ்வாறு பலரும் தத்தமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தனர்.) (பழைய நிலைக்கு வருதல்)

குசை: அந்தோனி நீ கவனமா இருக்க வேணும். இதை நல்ல பாதுகாப்பான இடத்திலே வைத்திரு. நாளைக்குக் காலமை பட்டணத்திலே கொண்டு போய் விப்பம்.

அந்த: ஓமண்ணை இந்த நாளேலை ஒருதரையும் நம்ப ஏலாது. பொருமை, பூசல், களவு, கொள்ளை எல்லாம் கூடிப் போச்சு. முந்தியெண்டால் ஒருத்தருக்கொருவர் எவ்வளவு உதவியாக, அன்பாக இருந்தம். இந்தக் கிராமத்திலே இப்பெல்லாம் தலைக்கூழா மாறிப் போச்சு. (இதற்கிடையில் பலர் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர். சூசைப்பிள்ளையும் வெளிக்கிட்டான்.)

குசை: அந்தோனி எனக்கு அலுவல் இருக்கு. நான் போட்டு வாறன். காலமைக்குப் போவம் கவனம்....

அந்த: ஓம்... நான் கவனமா இருக்கிறன். மரியாள், எங்களுக்கு என்ன குறைகாசு வந்த வந்த உடனை மகனை பட்டணத்துப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பி படிப்பிக்கிறது. ஓ...

மரி: அதுக்கு எத்தனை வருசம் கிடக்குது.

அந்த: மீம். அவன் வளர்ந்த பிறகு அவனை டாக்குத்தருக்குத் தான் படிப்பிக்கிறது. நீ இருந்து பாரன். அவன் பெரிய பெரிய புத்தகங்களெல்லாம் படிச்சு பெரிய டாக்குத்தராவான். எனக்கு வைத்தியம் பாக்கிறது என்றை பிள்ளைதான். அதுக்கு பிறகு நாங்கள் பட்டணத்துக்கு வைத்தியம் பாக்கப்போகத் தேவையில்லை. ஓ... அது சரி அவனுக்கு எப்பிடி இருக்குது.

மரி: இப்பெல்க்கம் கொஞ்சம் வத்திவிட்டுது போலத் தெரியுது. எண்டாலும் பிள்ளைக்கு வலி இன்னும் முற்று மாறேல்லை. வைத்தியர் தந்தகுளிசை கொடுத்த ணைன். இன்னும் இரண்டு மூண்டு நாளேலை எல்லாம் சுகம் வந்து விடுமெண்டு சொன்னவர்.

அந்த: பிள்ளையைக் கவனமாகப் பாத்துக்கொள். வலையெல்லாம் காயப்போடவேணும். இதை ஓரிடத்திலே கவனமா ஒளிச்சு வைக்க வேணும். எங்கை வைப்பம்...

மரி: ஏன் றங்குப் பெட்டியுக்கை வையுங்கோவன். பத்திரமா இருக்கும்.

அந்த: விசரி... உனக்கு மூளையுமில்லை.. வேறு ஓரிடத்திலே ஒருத்தருக்கும் தெரியாமை ஒளிச்சு வைக்க வேணும்...ம்... (சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு) ஓம்... அதுதான் நல்ல இடம்... (ஒரு கந்தல் துணியால் முத்தை மூடி, குடிசையின் ஒரு மூலைக்குள், நிலத்தில் ஒரு கிடங்கைக் கிண்டி அதில் வைத்து மூடுகிறுன்)

காட்சி 6

(மாலை நேரம். டொக்டர் தன் வெலையாட்களுடன் காரிலிருந்து இறங்கி வீடு நோக்கி வருகிறார். கார் வரும் சத்தமும் - கதவு சாத்தும் சத்தமும் கேட்கி நினைவு செய்யும். அந்தோனிக்கு ஆத்திரமும் ஆச்சரியமும் நினைவு செய்யும். அதை மாறி வருகிறது. அயலவரும் ஒடி வந்து பார்க்கின்றனர்.)

வேலை: டொக்டர் ஐயா வந்திருக்கிறார். அந்த சுகமில்லாத பிள்ளையைக் கொண்டு வாருங்கோ கெதியா.

அந்த: (ஆத்திரத்துடன்) பிள்ளைக்கெல்லாம் சுகம். வைத்தியம் தேவையில்லை.

டொக்க: இந்தா உனக்கு விசயம் தெரியாது. புலிமச்சிலந்தி விசம்பூட்டம்பிலை இருந்தா, பெரிய ஆபத்து வரும். அது தான் யோசிச்சுப்போட்டு ஒடி வந்தனுன். ஊசி போட்டு விசத்தைக் கலைக்க வேணும். ஓம்...
(இந்நேரம் மரியாள் குழந்தையையும் தூக்கிக்கொண்டு வந்து நிற்கிறார். அந்தோனி ஆத்திரத்துடன் பார்க்கிறார்)

மரி: (கணவனைப் பார்த்து) குழந்தைக்கு டாக்குத்தர் ஐயா சொல்லுற மாதிரி ஊசி போட்டா நல்லது தான்

(குழந்தையை டாக்குத்தருக்கு அருகில் கொண்டு போகிறார். அவர் கவனமாகப் பரிசோதிச்சு விட்டு ஊசியொன்று போடுகிறார். அது வீரிட்டுக் கத்துகிறது. மரியாள் குழந்தையை ஆசுவாசப்படுத்துகிறார். எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். பையிலிருந்து மருந்துப் போத்திலை எடுத்து மரியாளிடம் கொடுக்கிறார் டொக்டர்)

டொக்க: இந்த மருந்தில் ஒவ்வொரு தேக்கரண்டி கொடு. விஷம் இன்றே இறங்கி விடும். விசத்தை இப்பிடியே விட்டிருந்தால் ஆபத்தில் தான் முடிஞ்சிருக்கும். நல்ல நேரத்திலை நான் வந்தன். சரி... பிள்ளையைக் கவனமாப் பாத்துக் கொள். ஊசி போட்ட இடத்துக்கு சுடுதண்ணி ஒத்தடம் கொடு. என்ன? நான் போட்டு வாறன்.

மரி: ஓமய்யா... கவனமாப் பாத்துக்கொள்ளுறன்.

டொக்க: (அந்தோனியிடம்) இனிப் பயப்படத் தேவையில்லை. அப்பிடி ஏதும் ஆபத்தைண்டால் நீ என்னிடம் வந்து சொல்லலாம். நான் ஓரிடத்துக்கும் போற்றில்லை. உனக்காகத்தான் வந்தனுன்... சரி... ஏதோ முத்தொன்று கிடைச்சிருக்கென்று கேள்விப்பபட்டன்.

அந்த: (வேண்டாவெறுப்புடன்) .. ஓம்...

டொக்க: அது பெரிய விலை மதிப்புள்ளதாம்....

அந்த: ஓம் ....

டொக்க: வித்தாச்சோ அல்லாடி இனித்தானே?

அந்த: இல்லை. நாளைக்குத்தான் விக்க வேணும்

டொக்க: கவனமா வைச்சிருக்கிறியோ?

அந்த: ஓம்... அதை நான் தாட்டு வைச்சிருக்கிறன்.

டொக்க: ஓ.. அப்பிடியே... கவனமாக இருக்க வேணும்...

- அந்: என்னட்டை ஒருதரும் வாலாட்ட முடியாது ...
- டெக்: நல்லது... அப்ப நான் வாறன்... நீ விரும்பின நேரம் என்னுடைய மருந்துக் காசைத் தரலாம்.
- அந்: ஓம் ... முத்தை வித்துப்போட்டுத் தாறன்.
- டொக்: நீ அவசரப்படத் தேவையில்லை. வசதியான நேரம் கொண்டு வந்து தா... சரி நான் வாறன்
- அந்: ஓம் ...
- மரி: போட்டு வாருங்கோ.....
- (டொக்டர் பரிவாரத்துடன் போகிறார். எல்லோரும் அவர் போன திசையைப் பார்க்கின்றனர். சிலர் பிள்ளையை ஓடி வந்து பார்க்கின்றனர். “என்ன இருந்தாலும் டொக்டர் வீடு தேடி வந்தாரெண்டால் நீங்கள் அதிஸ்டம் செய்தவர்கள் தான் என ஒருவன் கூறினான் இன்னும் பலரும் பலவாறு பேசிக்கொண்டே ஒருவர் ஒருவராகக் கலையத் தொடங்கினர். எல்லோரும் போனவுடன் முத்து வீட்டுக் கதவைச் சாத்திவிட்டு தான் மூலையில் தாட்டு வைத்திருந்ததைக் கிளரி எடுத்து வந்து வீட்டில் மறு பக்கத்தில் ஒரு குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு, அதன் மேல் பாயை விரித்து உட்கார்ந்திருக்கிறன். இந்நேரம் மரியாள் குழந்தையை ஏணியில் கிடத்திவிட்டு சோறும் கறியும் எடுத்து வந்து வீட்டின் மறு புறத்தில் அந்தோனி முன் வைத்து விட்டு, கைவிளக்கைக் கொளுத்தி வைக்கிறார்கள்.)
- மரி: என்ன இருந்தாலும் டாக்குத்தர் ஐயா எவ்வளவு நல்லவர் பார்த்தியளோ. மனிசன் வீடு தேடி வந்துட்டது.
- அந்: போல விசரி உனக்கு ஒண்டும் விளங்காது. அண்டைக்கு நாங்கள் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு களைத்து விழுந்து குழந்தையைக் கொண்டு போக. நாய்களை விரட்டியடித்த மாதிரி எங்களைக் கலைச்சுப் போட்டு இப்ப விழுந்தடித்துக் கொண்டு வாறதுக்கு, என்ன காரணம் எண்டு நினைச்சுப் பார்த்தியோ....
- மரி: என்ன காரணம்.... மனிசன் யோசிச்சுப் பாத்திட்டு இரக்கப்பட்டு வந்துட்டது....
- அந்: இந்த அரக்கருக்கு இரக்கம் வராது. விசயத்தோடை தான் வந்திருக்கிறார்கள். மனிசன் முத்துக்கிடைச்சது எண்டவுடனை விழுந்தடிச்சு ஓடி வந்திருக்கிறார்கள் பாக்க. ஒருவேளை ஏமாத்தி மலிவிலை அடிக்கிற நோக்கமும் இருந்திருக்கும்.
- மரி: உங்களுக்கு எல்லாரிலும் சந்தேகந்தான். டாக்குத்தர் நல்ல பணக்காரர். உங்கடை முத்துக்கு ஆசைப்படமாட்டார்.
- அந்: உனக்குப் பணக்காரன்றர குணம் தெரியாது. பணக்காரருக்குதான் பணத் திலை ஆசை. அல்லாட்டி என்னத்துக்கு என்றை குடிசைக்கு வரவேணும். முத்தைக் காட்டுவன் என்று நினைச்சிருப்பான். பாவும் ஏமாந்து போனான். இவங்கள் சரியான விசப் பாம்புகள். இவங்களை வீட்டுக்குள்ளை அடுக்கக் கூடாது.... நாளைக்கு விற்கப் போக வேணும்.. வெள்ளன எழும்பி தண்ணி வை.
- மரி: ஓ... அதெல்லாம் செய்யமால்... உம்... நானும் வாறதோ.... அல்லாட்டில் நீங்களும் கொண்ணரும் தான் போகப்போறியளோ....

அந்: சாய் ... நல்ல கதை, எல்லோரும் போவும். தம்பிக்கு நல்ல சாட்டையாப் போட்டுக் கொண்டு, நீயும் ஒரு நல்ல சீலை உடுத்திக் கொண்டு போகவேணும்.

மரி: இனியென்ன ஆண்டவன் கண் முழிச்சிருக்கிறான். விடியாமலா போகும் எங்கடை சீவியம் ...

அத்: என்ன கேள்வி கேட்கிறூய். விடிஞ்சு போச்சி மரியாள் விடிஞ்சு போச்சு நான் இனி கவனமாத்தான் நடக்க வேணும். புதுப் பணக்காரன் என்னுடைய எங்கள் மேலை தேவையில்லாமல் குறை சொல்லப் பாப்பாங்கள் எங்கடை ஆக்கள். அதுக்கெல்லாம் நீ இடங்கொடுக்காமல் நடக்க வேணும். முதலிலை நல்ல வீடு கட்ட வேணும். வியாபாரத்தைப் பெருக்க வேணும். எவ்வளவு வேலை கிடக்குத் தெரியுமே. அண்ணரும் பாவும். நல்லா நொடிஞ்சு போய் கிடக்கிறூர். அவருக்கும் உதவி செய்ய வேணும்.

மரி: சரி ... சரி ... நாளைக்கு காலமை எழும்ப வேணும். படுங்கோ. காற்றுப் பலமா அடிக்குது படலையை நல்லா இறுக்கிக் கட்டிப்போட்டு வந்து படுங்கோ.

அந்: ஒம் ... கவனமாத்தான் இருக்க வேணும்.

(அந்தோனி படலையை இழுத்து நன்கு கட்டுகிறான். பின்னர் பாயை எடுத்துத் தட்டிப் போட்டு அதன்மேல் ஒரு துணியை எடுத்துப் போட்டுப் படுக்கிறான். மரியாள் இன்னுமொரு பாயை எடுத்துவந்து குழந்தையின் ஏணக்கருகில் போட்டுவிட்டு விளக்கைஅணைத்துவிட்டுப்படுக்கிறான். பூச்சியின் சத்தங்களும். ஆந்தைகளின் அலறவும் கேட்கிறது. சிறிது நேரத்தின்பின் ஓர் உருவும் மெதுவாக வந்து படலையை அதுத்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்து முத்துத் தாட்டு வைத்திருந்த மூலிக்குச் சென்று தோண்டத் தொடங்கியது. ஏதோ சத்தம் கேட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்த அந்தோனி உருவத்தைக் கண்டதும். மடியிலிருந்த கத்தியையும் உருவிக் கொண்டு பாய்ந்தான். இதற்கிடையில் அவ்வுருவும் தலையில் அடித்துவிட்டு ஓடி விடுகிறது. “ஜூயோ” என்ற சத்தத்துடன் அந்தோனி கீழே விழுந்தான். மரியாள் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து விளக்கைக் கொளுத்தி விட்டு ஓடிப்போய் அந்தோனியைத் தூக்கி மடிமேல் வைத்துக் கொண்டு ...)

மரி: என்ன இது அத்தான் ... என்ன நடந்தது?

அந்: (மெதுவாக) பயப்படாதே. ஆரோ அடிச்சுப்போட்டு ஓடிவிட்டான். இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. உருவத்தைக் கண்டதும் கத்தியை உருவிக் கொண்டு பாய்ந்தேன். குறி தவறிவிட்டது. அவன் தடியால் அடித்துவிட்டு ஓடிவிட்டான். சாடையான அடிதான்.

மரி: இரத்தம் வருகிறது. சாடையான அடி என்கிறியள். யாரோ முத்தைத் தேடித் தான் வந்திருக்கிறான்.

அந்: ... ம் ... அது முடியாத காரியம் ... ம் ... அம்மா

மரி: பொறுங்கொ வாறன். (உள்ளே போய் ஒரு சட்டியில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து விட்டுச் சேலைத் தலைப்பை நீரில் நலைத்து காயத்தை ஒற்றி எடுத்தாள். இரத்தம் வடிவது நின்றது.) மருந்தில்லையே போடுகிறதுக்கு...)

அந்: மருந்து தேவையில்லை எனக்கு. நீ போய் படு. எல்லாம் காலமை பார்க்க லாம். முதலிலை முத்தை வித்துடுத்தான் மறுவேலை.

மரி: அது இருந்தால் ஆபத்துதான். அதை வித்துத் தொலைச்சு விடுங்கோ.

அந்: ஒம் அதுதானே காலமை முதல் வேலை. அதுக்கிடேலை அடிச்சொண்டு ஓடப் பாக்கிருங்கள். என்னாலுகமப்பா இது. காசென்டவுடன் கழுத்தையும் அறுக்கத் தயாராயிருக்கிறுங்கள். இவங்கள் மனிசரோ, மிருகங்கள் கூடச் செய்யாத வேலையைச் செய்து கொண்டு நாங்கள் மிருகத்திலும் பாக்க மேலானவர்கள். நல்ல பண்பாடுள்ளவர்கள் என்டெல்லாம் பேசுகிறது. ஆனால் செய்யுறது மிருகங்கள் கூட நினைக்காத கேடு கெட்ட செயல். வந்தவன் டாக்குத்தற்றை கையாளாகத்தான் இருக்க வேணும். இருக்கட்டும் எல்லாம். இவங்களுக்கெல்லாருக்கும் படிப்பிக்கிறன் பாடம்:

மரி: சரி. உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாமல் படுங்கோ. விடிஞ்சதும் பார்க்கலாம்...

காட்சி 7

[காலை நேரம். அந்தோனி நல்ல ஆடைகள் அணிந்துகொண்டு குடிசைக்கு வெளியே வந்து, சூரிய ஒளியில் முத்தைப் பிடித்துச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறன். மரியானும் ஒடிவந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்நேரம் அயலவர் பேச்சுக் கேட்கிறது. (ஒவிகள் மட்டும்)]

இருவன்: இஞ்சர் ரேஸ் கேட்டியே விசயம்... இண்டைக்குத்தான் அந்தோனி முத்தை விக்கப் பட்டணம் போருனும்.

இருத்தி: அப்பிடியே சுங்கதி... அப்ப நாங்களும் போவமே... பாக்க. பட்டணத்துக் குப் போய் பாத்துப்போட்டு, சில சாமான்களும் வாங்கிக் கொண்டு வருவம்.

இருவன்: அப்பிடியெண்டால் வெளிக்கிடு, அவன் வெய்யில் ஏற்றுமன்னம் போக வேணு மெண்டு சொன்னாவன். கெதியா வெளிக்கிடு.

இருத்தி: நீங்கள் ஒருக்காப் போய் பாத்திட்டு வாங்கோவன் அவையள் வெளிக்கிட்டுட் டினையோ என்று. நான் சட்டெண்று கால்முகம் கழுவிவிட்டு வாறன்.

இருவன்: சரி...

(அந்தோனி திரும்பி மரியாளைப் பார்த்து)

அந்: இன்னும் வெளிக்கிடயில்லையே நீ...ம்... வெளிக்கிடு... வெளிக்கிடு... வெய்யில் ஏற்றக்கு முன்னம் போகவேணும்.

மரி: நான் தயார்... தம்பியை இப்பவே வெளிக்கிடுத்திக் கொண்டு வாறன். நீங்கள் வந்து தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ.

அந்: அப்ப... கொண்டு வா கெதியா...

(மரியாள் போகிறார். ஒளி மங்குகிறது) (அயலவர் பேச்சு ஒவி மட்டும்)

இருவன்: டேய் மாட்டின் கேட்டியே விசயம்... எங்கடை அந்தோனி பட்டணம் போரு னும்... முத்து விக்க வாவென் நாங்களும் போட்டு வருவம்...

மாட்டின்: டேய்... உனக்கு வேறை வேலையில்லையோ... அவன் வித்தா எங்களுக்கென்ன? நாங்களும் எவ்வளவு நாளாத் திரியுறம், ஒரு சனியன்கூட அம்பிடேல்லை. அவன் போனால் போகட்டும். நான் வரேல்லை.

இரு: டேய்... உனக்கு விசயம் விளங்காது. அங்கை நடக்கிற விசயங்களைப் பாக்க நல்ல புதுமையாயிருக்கும். அதுதான் உன்னைக் கூப்பிட்டனுன். சிலவேளை எங்களுக்கும் முத்து கிடைச்சால் கடைகளைப் பாத்து வைச்சால்தானே பேந்து கொண்டு போய் விக்கலாம்.

மாட்: அதுவும் சரிதான். அப்பிடியெண்டால் போவம்.
(ஒளி பிரகாசிக்கிறது)

(மரியாள் தேனீருடன் வருகிறார். அந்தோனி முத்தை ஒரு சீலையில் வைத்து முடிந்து வேட்டிக்குள் வைத்து இடுப்பில் செருகுகிறார். கோப்பையை வாங்கித் தேனீர் குடிக்கிறார். மரியாள், உள்ளே போய் குழந்தையையும் தூக்கி வருகிறார். இதற்கிடையில் பலர் அங்கு வந்து சேருகின்றனர். சூசைப்பிள் ஜௌயும் நல்ல உடையுடன் அங்கு வருகிறார்.)

குசை: என்ன அந்தோனி எல்லாம் சரியே.

அந்: ஓமண்ணை. இனி என்ன வெளிக்கிட வேண்டியதுதான்.

குசை: கவனமாய் இருக்க வேணும் - வியாபாரிமார் வஹு கள்ளர் - கண்ணை மூடி முழிக்கமுன்னம் முத்தை மாத்தினாலும் மாத்திப் போடுவாங்கள். கவனமா இருக்க வேணும். குறைஞ்சு விலைக்கும் அமத்தப்பாப்பாங்கள்.

அந்: நல்ல கதை. அவங்கள் எங்களுக்குக் காது குத்தவோ. விலை சரிப்பட்டு வராட்டி விக்கிறதில்லை. பிறகு பாத்து விக்கிறது.

குசை: உனக்கு விசயம் விளங்காது. இப்பிடிப் பல ஆயிரம் பெறுமதியான பொருளை நாங்கள் தரவழி வைச்சுக் கட்டிக் காக்க ஏலாது. எவ்வளவு கெதியாக்காசாக்குறோமோ அது எங்களுக்குத்தான் நல்லது.

மரி: அத்தார் சொல்வதிலும் நியாயமில்லாமலில்லை. நீங்கள் கூடக் காசுக்கு ஆசைப்பட்டு விற்காமல் விட்டிடாதேங்கோ. பிறகு வேண்ட ஆளில்லாமல் போய்விடும்.

அந்: போல விசரி. ஆளில்லாமல் போகுமோ. இப்பிடியான பொருளுக்கு மதிப் பில்லாமல் போகுமோ, வெள்ளைக்காரன் கண்டால் விடுவானே இதை. நீசும்மா விசர்க்கதை கதையாதை. எனக்கும் விசயங்கள் விளங்கும்.

குசை: சரி சரி, நீ ஏன் இப்ப கோவிக்கிறுய். அவனும் தனக்குத் தெரிஞ்சதைச் சொன்னார். ஆபத்தை ஏன் மடிக்கை வைச்சுக்கொண்டிருப்பான்.

அந்: அது சரியன்னை. அதுக்காக அரூவிலைக்கு விக்கிறதோ - வித்துப்போட்டு ஏன் இந்த விலைக்கு வித்தன் என்கு கவலைப்படுகிறதிலும் பாக்க, அதற்கு முதலே நல்லா விசாரிச்சு விக்கிறது நல்லதெல்லே.

குசை: சரியடாப்பா ... உன்றை யோசனைப்படி செய்வம். நேரமாவது. வெளிக்கிடு.

மரி: நான் தயார். என்னிலை கணக்கமில்லை...

குசை: நீயும் வரப்போறியோ ... இந்த வெய்யிலுக்கை... குழந்தையையும் கொண்டு...

அந்: ஓமண்னை. அவனும் துணிமணியெல்லாம் வாங்கவேணுமாம். பின்னைக்கும் ஆன உடுப்பில்லை. அதுதான்.

குசை: அப்பசரி... எல்லாரும் கிளம்புங்கோ. அவன் வைத்தியின்றை வண்டிலைக் கட்டச் சொல்லுவதோ அல்லது நடையோ ...

மரி: நல்ல யோசனை ... சொல்லுங்கோ அத்தார் வண்டில்லை போறது சுகம் ...

அந்: அப்ப சரியன்னை நான் போய் வைத்தியின்றை வண்டிலைக் கொண்டுவாறன்.

குசை: கூடாரத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வா... வெய்யில் இன்டைக்குக் கூட எறிக் குது ...

அந்: அதுக்கென்ன... (போகிறன்)
(மற்றையோர் அசையாமல் நிற்க) (ஒவிகள்)

ஒருவன்: எட வண்டில்லை போப்போகினமாம் பட்டணத்துக்கு ... இனியென்ன அவையைக் கையிலை பிடிக்க ஏலாது.

இன்: இனி அந்தோனி தொழிலையும் விட்டிடுவான். அது நல்ல விலைக்கு விக்கலாம்.

ஒரு: இனி என்னத்துக்கு அவனுக்குத் தொழிலை. அவன் கால் நீட்டிக்கொண்டு சாப்பிடலாம். அறுந்த கடவுள் எங்களுக்கு ஒண்டுந் தராதாம்.

இன்: டேய் ஏன்ரா. கடவுளைத் திட்டிறுய் நி. பாவம் செய்தனி. அனுபவிக்கத்தான் வேணும்.

ஒரு: நீ விசர்க்கஷை கதையாதை ஏதோ எல்லாம் அறிஞர்சவன் மாதிரி.
(வண்டியில் போகும் சத்தமும் – எல்லோரின் ஆரவாரமும் கேட்கிறது. சல் என்ற ஒவி குறைந்துகொண்டே போகிறது.)

காட்சி 8

[மாலை முத்து விக்கப் போனவர்கள் திரும்பி வந்து பேசிக்கொண்டருக்கிறார்கள். மரியாள் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

அந்: என்ன மனிசரப்பா இந்த வியாபாரியள். கண்ணேப் பொத்தி அடிக்கப் பாக்கிருங்கள். எங்களுக்கு விசயம் விளங்காதென்டு பேய்க்காட்டவெல்லை பாக்கிருங்கள்.

குசை: உனக்கு இது இன்றைக்குத்தானே தெரியும். நகைக்கடைக்காரர் காசு சம் பாரிக்கிறது இப்பிடிப்பாமர சனங்களை ஏமாத்தித்தானே. பவுனுக்கை செம் பைக் கலக்கிறது. நிறையைக் குறைக்கிறது. அருவிலைக்கு நகைகளை வாங்குறது. இதுதானே அவங்கடை தொழில்.

அந்: எண்டாலும் அண்ணே, எல்லாருமாச் சேர்ந்து கொண்டு இந்த முத்து விலை போகாது, அவ்வளவு சரியில்லை எண்டு எங்களுக்கு பேய்க்காட்டப் பாக்கிருங்களே, கொஞ்சமாவது மனிசத் தன்மை இல்லாமல்.

குசை: மனிசத் தன்மை இருந்தா இந்தத் தொழில் செய்ய முன் வரமாட்டாங்கள். நியாயம், நீதி, பாவம், புண்ணியம் எல்லாத்தையும் மூட்டை கட்டி வைச்சுப் போட்டுத்தானே இவங்கள் வியாபாரம் செய்யுறது. சரி... நாங்களும் நல்லா ஏமாந்து போனம்.

அந்: அப்பிடிச் சொல்லாதையண்ணே, ஏமாந்தது நாங்களல்ல அவங்கள் தான் குறைஞ்ச விலைக்கு அமத்தலாம் எண்டு எல்லாரும் திட்டம் போட்டிருந்தினே. அது வாய்க்காமல் போச்சுது. இதையண்ணே பெறிய பட்டணத்திலை கொண்டு போய் வித்தால் நல்ல விலைக்கு விக்கலாம் எண்டு நினைக்கிறன்.

மரி: அங்கையும் இப்படிக் குறைச்சுக் கேட்கமால் விடுவாங்களோ.

குசை: அது சொல்ல ஏலாது. ஆராவது வெள்ளைக்காரன் பாத்தானெண்டால் நல்ல விலைக்கு வாங்குவான். எண்டாலும் எங்கடை ஆக்களைப்போலை இல்லை. அங்கை உள்ளவங்கள் நியாய விலைக்கு வாங்குவாங்கள். அவங்களுக்குத் தான் இதன்றை மகிழமை விளங்கும்.

மரி: எனக்கெண்டால் அங்கை போனாலும் நல்ல விலைக்கு விக்கலா மோண்டு ஐமிச்சமாத்தான் இருக்குது

அந்: உனக்கு எல்லாத்திலேயும் ஐமிச்சந்தானே. இப்பிடிக் கஸ்டப்படாமல் காசு கிடைக்குமே. நல்ல விலைக்கு வித்துப்போட்டு அரையும் பாத்துப் போட்டு வரலாம்.

மரி: அப்பிடி எண்டால் என்னியும் வரச் சொல்லுறியனோ

அந்: பிள்ளை... எல்லாரும் போய்விட்டு வாறதுதான். இப்பிடியான தருணம் ஆருக்குக் கிடைக்கும்.

குசை: தம்பி, அப்ப நீங்கள் போட்டு வாருங்கோ. எனக்கு வர வசதியிராது.

அந்: ஏனண்ணை நீங்களும் வந்தால் நல்லதெல்லே.

குசை: வரலாம் தம்பி, ஆனால் இங்கையுள்ள நிலைமை உனக்குத் தெரியுந்தானே. மனிசியாலை நானில்லாமல் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. வேறை ஆம்பிளை த்துணை இல்லை. நீ ஒன்றுக்கும் யோசியாதை. எனக்கு தெரிந்த ஒரு ஆள் அங்கை இருக்கிறோர். அவருக்கு ஒரு காதிதம் தாறன் அவர் வேண்டிய உதவி செய்வார்.

அந்: அப்படியெண்டால் நல்லது. நீங்கள் ஒரு காதிதம் தாருங்கோ. ஸ்டேசனி லையிருந்து அவற்றை வீடு தூரமோ?

குசை: ஸ்டேசனிலையிருந்து மூண்டு நாலு கட்டைதான் இருக்கும். அங்கையிருந்து தாரைப் பிடிச்சியெண்டால் சுகமாப் போய் இறங்கிவிடலாம்.

அந்: ஒம்... அதுவும் நல்ல யோசனைதான். அது சரியண்ணை இப்ப சிலவுக்கு என்ன செய்யுறது. ஆரட்டையேன் மாறினால் நல்லது.

குசை: அப்படியெண்டால் அவன் வட்டிக்கடை மாணிக்கத்தைத்தான் கேட்கவேணும். அவன் இப்ப அநியாய வட்டி கேட்பானே.

அந்: அதுக்கென்ன அண்ணை. வந்த உடனை அவன்றை காசைக் கொடுத்திட்டா சரி. ஒரு கிழமைக்கு அப்பிடி என்ன கணக்கவா கேட்கப்போருன்.

குசை: எவ்வளவு வேணும் உனக்கு.

அந்: நூறு ரூபா மட்டிலை போதும்.

குசை: ...ம்... அப்ப சரி. நான் போய் காசை வாங்கிக்கொண்டு பிறகு வாறன். நீ வெளிக்கிடுற அடுக்கைப் பாரன். (போகிறுன்)

அந்: சரி... அப்ப போட்டுக் கெதியா வாண்ணை.

மரி: என்ன வோ நீங்கள் இவ்வளவு தூரத்துக்கு போறதெண்டு துணிஞ்சிட்டியள். எனக்கென்றால் பயமாய் இருக்குது,

- அத்: உனக்கு எப்போதும் பயந்தானே. இப்ப நாங்கள் ஆக்கள் இல்லாத ஊருக்கே போகப்போறம். அது பெரிய பட்டினமடி பெரியபட்டினம். வந்து பாரேன் கட்டிடங்களையும், கார், பஸ்களையும் ஆக்களையும். நேரம் போறதே தெரியாது எல்லாம் புதுமையாய் இருக்கும்.
- மரி: சரி. அங்கை போய் எங்கை தங்கிறது எங்கை போறதெண்டெல்லாம் தெரியுமே உங்களுக்கு.
- அத்: அதுதானே அண்ணற்றை ஆள் இருக்கிறார். வேண்டியதெல்லாம் செய்வார்தானே. அவரோடை இரண்டொரு நாளைக்கு நின்டு போட்டு வாறதுதான்.
- மரி: அது சரி. இப்ப நாங்கள் காட்டுப் பாதையாலைதானே ஸ்டேசனுக்குப் போய் ரயில் ஏறவேணும். அதாலே போறது பயமில்லையோ.
- அத்: என்ன பயம். பகவிலைதானே போகப்போறம். உனக்குப் பயமாயிருந்தால் பின்னை நீ நில் நான் போறன்.
- மரி: சாய்... நல்ல கதை நீங்கள் தனியாப் போக நான் வீட்டை இருக்கிறதே. நானும் வாறன். அதோடை இன்னெனுகுவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போனால் நல்லதெல்லே. நாங்கள் கொண்டுபோற சாமான் விலையானதெண்டால் துணைக்கு ஓராளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனால் நல்லதென்று நினைக்கிறன்.
- அத்: அதைப்பற்றி பேந்து யோசிப்பம். இப்ப ஏதாவது சமை. வெள்ளன சாப் பிட்டுட்டுப் படுப்பம்.

காட்சி 9

[இரு நேரம் ஒரே அமைதி. அந்தோனி தூக்கம் வராமல் புரண்டு படுத்தான். மரியான் நன்கு தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது ஒர் உருவம் படலையை அறுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அந்தோனி அதன் மேல் பாய்ந்தான். வந்தவன் அந்தோனியைத் தாக்கிவிட்டு ஒடி விடுகிறான். ஏதோ சத்தம் கேட்டு விளக்கைக் கொழுத்திப் பாத்த மரியானுக்கு ஒரே வியப்பாயிருக்கிறது.]

- மரி: என்ன இது. ஆர் இப்பிடி உங்களுக்குக் குத்தியது. இவங்கள் உங்களை உயிரோட இருக்க விடமாட்டாங்கள் போலை. (காயத்திற்கு சிகிச்சைசெய்தாள்.)
- அத்: இண்டைக்கும் தப்பிவிட்டான். இருட்டுக்குள்ளை ஆர் ஆளைண்டு சரியாகத் தெரியேல்லை. இனி அகப்படட்டும். ஒரே வெட்டா வெட்டிவிடுறன்.
- மரி: எல்லாம் இந்தச் சனியனுலை வந்தது. இது வந்த பிறகுதான் இவ்வளவு கரைச்சல் எல்லாம். நிம்மதியா இருக்க விடுருங்களில்லை.
- அத்: விலை கூடிய பொருளெண்டால் ஆபத்தும் வரத்தான் செய்யும். அதுக்கெல்லாம் நாங்கள் தயாராயிருக்க வேணும்.
- மரி: எத்தனை தடவை வீட்டுக்குள்ளை வந்துட்டாங்கள். பேசாமல் அந்தச் சனியனை உயிருக்குத்தான் ஆபத்து.

அந்: என்ன எறியவோ? உனக்கு விசர். வலிய வந்த சீதேவியை காலால் எட்டி உதைக்கவோ. நான் எவ்வளவு திட்டமெல்லாம் போட்டிருக்கிறன். நல்ல கதையிது. பேசாமல் போய் படு. நாளைக்குக் கொண்டுபோய் வித்துவிட்டால் பயமில்லை.

மரி: வித்தாலும் அந்தக் காசைக் கொண்டுவந்து வைச்சிருக்கிறதும் பயந்தானே.

அந்: காசை வைச்சிருக்கிற வழி எனக்குத் தெரியும். ஒருதராலும் என்னட்டை இருந்து ஒரு சதம்கூட எடுக்க ஏலாது. சரி..... அதைபற்றியெல்லாம் நீ கவலைப்படாதை. பேசாமல் படு.

(மரியாள் விளக்கை அணைத்துப்போட்டு படுக்கிறார்கள். சிறிது நேரத்தின் பின் அந்தோனி அயர்ந்து தூங்கிவிடுகின்றார்கள். மரியாள் சத்தம் போடாமல் எழுந்து, நிலத்தைத் தோண்டி முத்தை எடுத்துக் கொண்டு கடற்கரையை நோக்கிப் போகிறார்கள்.)

(காட்சி மாற்றம்)

(கடற்கரையில் சிறிது நேரம் நிலவொளியில் முத்தை நன்கு பார்த்து விட்டு கடலுக்குள் எறியக் கையை ஓங்கவும், அந்தோனி பின்னால் ஓடி வந்து அவள் கையைப் பிடித்து முத்தை ஆக்ரோசமாகப் பறித்துவிட்டு ஓங்கிக் கண்ணத்தில் அடித்துவிட்டு கீழே தள்ளிவிடுகிறார்கள். அவள் தடுமராறிக் கீழே விழுகிறார்கள். அவன் விறுவிறுறைந்து வீட்டை நோக்கி நடக்கிறார்கள். சிறிது தூரம் பேரானதும் பின்னால் வந்த ஒருவன் அந்தோனியின் தலையில் ஓங்கி அடிக்கவே அவன் மயங்கி விடுகிறார்கள். கையிலிருந்த முத்து கீழே விழுகிறது. அடித்தவன் அந்தோனியின் மடியெல்லாம் தடவிப் பார்த்துவிட்டு இருட்டில் அக்கம் பக்கத்திலும் பார்த்துவிட்டு ஏமாற்றத்துடன் போகிறார்கள். ஓரளவு தெளிவுபெற்று எழும்பிய மரியாள், கணவன் தலையில் அடிபட்டுக் கிடந்து “ஐயோ போச்சு... முத்துப் போச்சு... அடிச்சுக்கொண்டு போட்டானே” என்று புலம்பிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அவள் அவசர அவசரமாகச் சேலைத் தலைப்பைக் கிழித்து கடல் தண்ணீரில் நனைத்து ஒத்தணைம் கொடுத்துவிட்டு அவன் தலையைச் சுற்றிக் கட்டினார்கள். அப்போது தூரத்தில் நிலாவொளியில் கிடந்து மின்னிய முத்தை எடுத்துவந்து கணவனிடம் கொடுத்தார்கள்).

மரி: இந்தாருங்கோ உங்கடை முத்து, அது உங்களைவிட்டுப் போகாது.

அந்: என்ன முத்தா... கொண்டா கொண்டா, அதுதானே பாத்தன்... வலிய வந்த சீதேவி என்னை விட்டுப் போகமாட்டார்கள். பின்னால் வந்து ஆரோ அடிச்சுப் போட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.

மரி: சரி சரி. எழும்புங்கோ போவும். அவன் திரும்பி வந்தாலும் வரக்கூடும்.

அந்: சாடையா தலையைச் சுத்துற மாதிரி இருக்கு. என்னைப் பிடிச்சுக் கொள்கள். (மரியாள் கணவனைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கிப் போகிறார்கள். தூரத்தில் குடிசை எரிவது தெரிகிறது. “என்றை பின்னை” என்று சூசை பின்னையைத் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள். மரியாள் ஆவலோடு பின்னையை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்)

குசை: இதென்ன தலையிலை, எங்கை போறியள் இரண்டு பேரும். பிள்ளை அருந்தப்பு. நல்ல நேரத்திலை நான் போய் காப்பாத்தினன். அயல் வீட்டுக்காரர் என்னை எழுப்பாட்டில் எல்லாம் ஏரிந்து சம்பலாகியிருக்கும். சரி நடவுங்கோ வீட்டுக்கு.....(மூவரும் போகின்றனர்)

காட்சி 10

(குசை வீடு, மூவரும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்)

அங்: எனக்கு இங்கை இருக்க விருப்பமில்லை. உடனடியா வெளிக்கிடவேணும் இந்த ஊரை விட்டு. இந்த முத்தைப் பறிக்கிறதுக்கு எத்தனை பேர் திரியுறுங்கள் தெரியுமோ?

குசை: சரி..... நீ அதைக் கொண்டுபோய் காலமைக்கு விக்கிறதுக்கு.. இப்ப ஏன் இரண்டு பேரும் போன்னியள் பிள்ளையைத் தனிய விட்டுட்டு...

மரி: அத்தார்... இந்த முத்தொண்டு கிடைச்சதாலைதான் இவருக்கு இத்தனை கஸ்டமும் என்று நினைச்சன்.. அது இருப்பதைக் காட்டிலும் இல்லாட்டி நல்ல தெண்டு நினைச்சுக் கடல்லை எறியப் போனானான்.

குசை: ஒரோ... உங்களுக்கை பிரச்சினையா... சரி அதை வீட்டுக்குள்ளேயே தீர்க்காமல் வெளிக்கிட்ட பலன் தான் இது.

அங்: நல்ல நேரத்திலை இதைப் பறிச்சு எடுத்தன் இவளிடமிருந்து. பிறகு என்னை அடிச்சுப் போட்டு இன்னென்றதன் பறிக்க வந்தான். ஆனால் எனக்கு வந்த அதிஸ்ட தேவதை என்னிவிட்டுப் போக மறுத்திட்டாள்.

குசை: அதிஸ்டம் வரும் போது இப்பிடியான கஸ்டங்களும் வரத்தான் செய்யும்.

மரி: ஏதோ அந்த ஆண்டவன்றை அருளாலை தப்பிவிட்டார். நீங்களே சொல்லுங்கே அத்தார்... இப்பிடியான அதிஸ்டம் தேவை தானே என்று...

குசை: பிள்ளை மரியாள்... இப்பிடிப் பொருள்கள் அகப்பட்டால் மிகவும் ஆபத்துத் தான். நாங்கள் மிச்சம் கவனமாயிருக்க வேணும். மனத்தைரியம் வேணும் இப்ப உங்களுக்குள் பிரச்சினை ஏற்பட்டதாலை எல்லாம் ஏரிஞ்சு சாம்பலாப் போச்சுது. பிள்ளை தப்பினாது கடவுள்புண்ணியம்...

அங்: அண்ணை... விடியிறதுக்கு முன் நாங்கள் வெளிக்கிட வேணும். ஒருவருக்கும் விசயம் தெரியப் படாது. சிலபேர் நாங்கள் குடிசையோடை ஏரிஞ்சு போன எண்டு நினைக்கட்டும். ஆராவது கேட்டால் நீங்களும் எங்களைக் காணேல்லை எண்டு சொல்லிப்போட வேணும்...

குசை: (மூட்டையைக் காட்டி) நீ சொன்னபடி காசெல்லாம் கொண்டு வந்து வைச் சிருக்கிறன், இதுக்குள்ளை சில சாப்பாட்டுச் சாமான் இருக்குது. சில துணி மணிகள் உன்றை குடிசையிலையிருந்து எடுத்து வந்தனன். அதுவும் இருக்கு எடுத்துக்கொண்டு போ... காகிதமும் வைச் சிருக்கிறன், அத்தானைச் சந்திச்சுக் கொடு. எல்லா உதவியங்கும் செய்வார். மரியாள்... நீ மனதைத் தளர விடாதை... போற இடத்திலை புத்தியாய் நடந்து கொள்.

மரி: அவருக்குத்தான் நான் இவ்வளவு கரிசனையோட நடந்தனுன். என்ன நேர்ந் தாலும் அவருக்கு ஒண்டும் நேராமைக் காப்பதுதான் எனது முக்கிய நோக்கம் அத்தார்....

அந்: சரியண்ணே நாங்க வாறம்... (இருவரும் கிளம்புகின்றனர்)

காட்சி 11

[காட்டு வழியில் இருவரும் நடந்து செல்கின்றனர். காற்றுப் பலமாக கண் னுக்குள் மண்ணை வாரி இறைத்தது. குழந்தையை மார்போடு அனைத்து மூடிய வண்ணம் மரியாள் அந்தோனியின் பின் செல்கிறார். அவன் தோளில் துணி மூட்டையுடனும், ஒரு நீண்ட கம்புடனும் செல்கிறார். அதிக தூரம் நடந்த களைப்பினால் ஒரு மரநிழலில் தங்கி இளைப்பாறிய பின் சாப்பிடுகின்றனர். மரியாள் குழந்தைக்குப் பாலுட்டிய பின் சிறிது படுத்துறங்கினார். அவன் மடியிலிருந்து முத்தை எடுத்து நன்கு பார்த்துவிட்டு பின் துணியில் சுற்றி இடுப்பில் கட்டினான். ஒரே வெளி. தூரத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒரிரு மரங்கள் காணப்பட்டன. வெளியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் திடீரன்று எழுந்து நின்று கையை நெற்றியில் வைத்து சிறிது நேரம் நன்கு உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மரியாளை எழுப்பினான்]

அந்: இந்தா மரியாள்... இஞ்சேர்... கெதியா எழும்பு... டக்கெண்டு வெளிக்கிடு... தூரத்தில் எங்களைத் தூரத்திக்கொண்டு வாருங்கள் போலை கிடக்குது. அவங்கள் மணவிலை இருக்கிற எங்கடை காலடியாளங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வாருங்கள். ஆரோ விசயம் அறிஞ்சுதான் வாருங்போலை.

மரி: என்ன எங்களைக் கலைச்சுக்கொண்டு வாருங்களோ? எங்கை வாருங்கள்?

அந்: அதோ பார் தூரத்திலை இரண்டு பேர் வாறதை.

மரி: ஒருதன் தோளிலை ஏதோ காவிக்கொண்டு வாருன் போலை ..

அந்: ஓம்... ஓம்... டக்கெண்டு பிள்ளையைத் தூக்கு ... எங்கையாவது போய் ஒளிச்சுக் கொள்ள வேணும். (இருவரும் அவசர அவசரமாக எல்லாவற்றையும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு புறப்படுகின்றனர். சிறிது தூரம் போனபின் ஒரு குளத்துக்கருகே ஒரு குன்று போன்ற பாறை தென்படுகிறது.)

அந்: இந்தா மரியாள்... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை பொழுதும் பட்டு விடும்... இனி இந்தக் காட்டுப் பாதையிலை நாங்கள் நடந்து போகமுடியாது. அதோ குளத்துப் பக்கத்திலை இருக்கிற பாறைக்கு மேலே ஏறியிருப்பம். அது நல்ல பாதுகாப்பான இடமென்று நினைக்கிறன்.

மரி: சரி அப்பிடியெண்டால் அந்தக் குளத்திலை கைகால் கழுவிக்கொண்டு பாறைக்கு மேலே ஏறுவம் அதுவும் நல்லது தான் நடந்துவந்த அலுப்புத் தீர்ந்துவிடும்.

(இருவரும் கைகால் கழுவிவிட்டு மிகுந்த சிரமப்பட்டு பாறையின்மீது அமர்ந்திருந்தனர். இருட்டியபின் காடையர் இருவரும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர்.)

1ம் ஆள்: இஞ்சேரடா இனி என்னுலை ஒரு அடி எடுத்துவைக்க ஏலாது. இதிலை தங்கியிருந்து போட்டு விடிய ஆக்களைத் தேடிப் பார்ப்பம்.

2ம் ஆள்: ஓமண்ணை அதுவும் சரிதான், அவங்களும் இந்த இருட்டுக்குள் எங்கே போறது எங்கே யெண்டாலும் தங்கித்தானே நிக்கவேணும்.

(இருவரும் மேற் சட்டைகளைக் கழற்றிவிட்டு கைகால்களைக் கழுவினர். ஒருவன் தான் கொண்டுவந்த துவக்கை ஒரு கல்லின் மேல் சாய்த்து வைச் சான். இருவரும் கொண்டுவந்த சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டனர். இவர்கள் பேசியது அந்தோனிக்குக் கேட்கவில்லையாயினும் இவர்களைக் கவனித்த வாரே பாறையின் மீது அமர்ந்திருந்தான். நிலாவொளியில் யாவும் தெளி வாகத் தெரிந்தது. ஒருவன் உறங்க மற்றவன் துவக்கைப் பிடித்தவாறு அவனுக் கருகே அமர்ந்திருந்தான். மரியாளும் குழந்தையும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். திடீரெனக் குழந்தையழுதது. உடனே அந்தோனி அதன் வாயைப் பொத்திச் சமாதானப் படுத்தினான்.)

1ம் ஆள்: (படுத்திருந்தவனைத் தட்டியபடியே) அண்ணை, ஒரு பிள்ளை அழுதமாதிரிச் சத்தங்கேட்குது,

2ம் ஆள்: டேய், காட்டுக்கை கரடிக்குட்டியும் இந்தமாதிரி அழும். அல்லாட்டில் நீ கனவு கண்டிருப்பாய்... பேசாமல்படு (புரண்டு படுத்தல்) (சிறிது நேரத்தின் பின் குழந்தை பின்பும் அழுதது. இதற்கிடையில் இவர்களை இப்பொழுதே முடித்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கத்தியைக் கையில்உருவிய வாரே அந்தோனி பாறையிலிருந்து மெதுவாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நிலவை முகில்கள் மறைத்ததால் இருட்டாயிருந்தது. அழுகைக்குரல் கேட்டதும் முதலாம் ஆள் எழுந்து சத்தம் வந்த திசையைநோக்கிச் சுடவும் அந்தோனி பிற்பக்கமாக அவனைக் குத்தி வீழ்த்தவும் சரியாக இருந்தது, வெடிச் சத்தம் கேட்டுப் படுத்திருந்தவன் எழுந்து நிற்கவே அவனைத் துவக்குச் சோங்கால் அடித்தான் அந்தோனி. அவன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினான். பின் அந்தோனி அவனை நோக்கிச் சுட்டான். குறிதவறிவிட்டது. அவன் காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்தான். வெடிச்சத்தம் கேட்டுப் பறவைகள் பயங்கரமாக அலறி இரவின் அமைதியைக் கெடுத்தன. அந்தோனி கையில் துவக்குடன் பாறைமீது ஏறிச்சென்றான்.)

காட்சி 12

பின்னணிப்பாடல்

விடியும் விடியுமென்று விருப்புடனே வாழ்ந்தவர்கள்
விடியாமல் போனதினால் விரக்தியற்றுப் போனாரே

(விடியும்)

முத்துப் பவளமென்று முழுவாழ்வைக் கெடுத்துவிட்டு
சொத்துச்சுகம் அத்தனையும் சேரத் தொலைத்துவிட்டு
பித்தரைப்போல் திரும்பி வந்தாரே—பாவம்
சக்தியின்றி நடந்து வந்தாரே.

(விடியும்)

ஆசைக் கோட்டையெல்லாம் அரைநொடியில் அழிந்த பின்னர்
பேராசைப் பேய்பிடித்து ஊரெல்லாம் உலைந்தபின்னர்

கூசாமல் ஊர்வந்து சேர்ந்தரோ – பாவம்
காசாகை மறந்து நின்றுரே'

(விடியும்)

(அடுத்தநாள் மாலை கிராமத்தை நோக்கி அந்தோனியும் மரியானும் சோர்ந்த முகத்துடன் வாடி வதங்கி நடக்கவும் சக்தியற்று வந்து கொண்டிருந்தனர். இதைக்கண்ட சிலர் ஓடிவந்து வரவேற்றனர். யாருடனும் பேசாமல் இருவரும் கடலை நோக்கிச் சென்றனர். வந்தவர் களும் அவர்கள் பின்னால் சென்றனர். அந்தோனியின் தோளால் துப்பாக்கியும், மரியாளின் தோளில் இரத்தக்கறைபடிந்த ஒரு மூட்டையும் காணப்பட்டன. குழந்தையைக் காணவில்லை. கடற்கரையை அடைந்ததும் அந்தோனி மடியில் இருந்த முத்தை எடுத்து சிறிது நேரம் சூரிய ஒளியில் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு மரியாளிடம் கொடுத்தான். அவள் அதைப் பார்க்காமலே ஆக்ரோஷத்துடன் கடலில் வீசி எறிந்து விட்டு தான் கொண்டு வந்த மூட்டைமீது விழுந்து அழுதாள். அந்தோனியின் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்தது. அவள் மூட்டையை அவிழுத்தாள் அருகிலிருந்த சனங்கள் “பிள்ளை - பிள்ளை செத்துப் போச்சுது” என்று ஏககாலத்தில் கத்தினர். அந்தோனி மூடையைத்தூக்கி கடவில் வீசினான். மரியாள் கதறி அழுதாள். அந்தோனி கடலை வெறித் துப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றுன்.)

[திரை]

“ விளையும் பயிர் ”

(தாளலய நாடகம்)

நாடக மாந்தர் :

(1) விமலன்	— மாணவன் - வயது 14.
(2) அருளம்பலம்	— விமலனின் தந்தை
(3) காமாட்சி	— , தாய்
(4) சீலன்	— விமலனின் சகபாடி - வயது 14.
(5) கல்லா	— சீலனின் தாய்
(6) மாடசாலை அதிபர்.	

காட்சி 1

[சீலனுக்குத் தாயார் உலகப் பெரியோர்களின் படங்களைக் காட்டி அவர்களின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறல்.]

கல்லா:- பார் மகனே பாரெல்லாம் புகழ்பெற்ற பெரியோர்கள். இப் பெரியோர்கள் படங்களை நீ பார் மகனே.
கேள் மகனே இவர் சரிதை கவனமாக
கேள் மகனே இவர் பெருமை கருத்துடனே —

சீலன்:- யாரம்மா இவர்களெல்லாம் யாரிவர்கள்
கூறம்மா இவர் பெருமை கூசாமல்.

கமலா:- பார் மகனே, இவர்தான் பரமஹம்சர்
பார் புகழ் வாழ்ந்தார் இப்புண்ணியசீலர்,
மாந்தர் உய்ய மார்க்கமெல்லாம் கூறியசீலர்
மாநிலமே போற்றுகின்ற சத்திய சீலர்.

சீலன்:- பரமஹம்சர் பார்த்தேன் பரமஹம்சர்
கேட்டேனே அவர் தம் சீரிய வாழ்க்கை
சீரிய வாழ்க்கை .....

கமலா:- மகனே நீயும் மகானைப்போல வாழுவேண்டும்.
சிறப்புடனே வாழ வேண்டும். பேருக்கேற்பச்
சீலமுடன் வாழ வேண்டும்.

சீலன்:- தாயே உங்கள் சொற்படியே நான் நடப்பேன்
தயங்காமல் கட்டளைகள் நீரே சொல்லீர்
தட்டமாட்டேன் உங்கள் சொல்லைத் தரணிமீதில்
தயங்காமல் கூறிடுவீர் கூறுவதை —

கமலா:- முத்துமணி நீயெனக்கு என் மகனே
 புத்தபிரான் அதோ உள்ளார் பார்த்திடுவாய்
 சொத்து சுகம் அத்தனையும் சேர்த்தள்ளி
 சேர்ந்தாரே கானகமும் மாந்தருக்காக
 வாழ்ந்தாரே வானவரும் போற்றிடுமாறு — வாழ்க்கை
 வாழ்ந்தாரே வானவரும் போற்றிடுமாறு —

சீலன்:- புத்தபிரான் புனிதகதை கேட்டேனம் மா.
 புத்தியில்லா மாந்தர் சிலர் பிடிக்கின்றாரே
 சண்டைகளைப் பிடிக்கின்றாரே — இவர்களுக்குப்
 போதனைகள் புத்தரின் போதனைகள் புரியவில்லை.

கமலா:- போதனைகள் புரிந்திருந்தால் ஏன் இந்த நிலைமை,
 சாதனைகள் புரிவோ ரெல்லாம் சாந்தி சாந்தி என்றால்
 தானுக வந்திடுமோ சாந்தம் அமைதி எல்லாம்.

சீலன்:- நன்று சொன்னீர் அம்மா நன்று சொன்னீர்.

கமலா:- கேள் மகனே இன்னும் கேள் மகனே,
 அன்பு உண்மை அஹிம்சை என்று
 அனைவருக்கும் உணர்த்தி வைத்தார் அண்ணலவர்.
 காந்தி அண்ணலவர் — ஆனால் நடப்பதென்ன ?
 அடிப்பட்டுச் சாகின்றான் அன்பு இன்றி,
 கொலை, களவு காமம் எல்லாம் கூடிப் போச்சு,
 கொதி பொருமை பூசல் எல்லாம் மலிந்து போச்சு — இதனை
 இளஞ் சிறுர்கள் நீங்களெல்லாம் உணரவேண்டும்
 இந்நிலைமை மாறுதற்கு உழைக்க வேண்டும்.
 உத்தமர்தம் வாழ்க்கை நெறி செல்ல வேண்டும்.
 ஊரெல்லாம் ஒற்றுமையாய்ச் சேர்க்க வேண்டும்.

சீலன்:- யாரம்மா இந்தமகான் சொல்லுமம்மா.
 இதைச் சொல்லுமம்மா ?

கமலா:- இதுதான் புனித யேசு பிரான் புண்ணிய சீலர்
 துன்பஞ் செய்த மாந்தர் தம்மை மன்னித்த மகான்.
 மனிதகுலம் உய்வதற்கு உதித்தார் மகனே
 அவரின் வரலாறு நன்குநீ வாசித்தறி கண்ணே.

சீலன்:- உத்தமர்கள் இத்தனைபேர் தோன்றிய பின்னும்
 உலகம் திருந்தியதாய் தெரியவில்லை, அம்மா — தெரியவில்லை.

கமலா:- உத்தமர் தம் போதனைகள் கேட்டிடுவர் சிலரே—அதிலும்
 அவர்தம் கூற்றுப்படி ஒழுகிடுவார் வெகு சிலரே,
 பொன்னுசை, பெண்ணுசை, மண்ணுசை என்ற ஆசைகளால்
 அலைகிறாரே மக்கள் — அதனால்தான் இந்நிலைமை மகனே.
 பொய், களவு, பொருமை, புறங்கூறல் இல்லாமல்
 புனிதனுய் நீ வாழப் பழகிக் கொள் மகனே.
 போற்றிடுவார் உன்னை இவ்வுலக மாந்தர்.

சிலன்:- உணர்ந்தேனே உண்மைநிலை அன்பு அம்மா
உணரவேண்டும் இந்நிலைமை உலக மக்கள்
உழைக்க வேண்டும் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி
உண்மை அன்பு சத்தியமும் சாந்தி யெல்லாம்
உலகெல்லாம் பரவவேண்டும் யாவரும் உய்ய.

கமலா:- நன்று சொன்னும் என் மகனே நன்று சொன்னும்,
நாம் வாழ வேண்டுமென்று நினைத்திடாமல்
நாடு வாழப் பாடுபடு நன்கு நீயும்
வரப்புயர நீருயரும் என்ற வார்த்தை
வேத வாக்காய் கொள்ளவேண்டும் எல்லோருமே.
அரசாங்க உத்தியோகம் அடிமை வாழ்வ
அதனுல்தான் பழகவேண்டும் உழவு வாழ்க்கை,

சிலன்:- நல்லதம் மா உனதருமைப் போதனைகள்
சாதனையில் காட்டிடுவேன் அத்தனையும்
பன்னிக்கு நேரமாச்ச நானும் போறேன்— அம்மா நானும் போறேன்.

காட்சி 2

[விமலன் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது அழுது கொண்டு வருகிறார்கள்]

காமாட்சி: என்ன தம்பி விமலன், ஏனிந்த விசனம்
ஏனிந்தக் கண்ணீர்?

விமலன்: (அழுது கொண்டே) ஐயகோ! அம்மா அடித்தாரே அவரும்
அடிமேலே அடியும் அடித்தாரே அவரும்

காமாட்சி: அடித்தாரோ? அடித்தாரோ எவரும்?
என் இப்படி அடித்தார்?

விமலன்: (அழுது கொண்டே) திட்டித் திட்டி அடித்தார் திருஞானவாத்தி
எட்டி எட்டிப் போக எகிறி எகிறி அடித்தார்.

காமாட்சி: என்ன! என்ன! ஏகிறியே அடித்தாரோ
ஈவிரக்கமில்லாமல்.

விமலன்: மூங்கிலின் தடியாலே முதுகெல்லாம் அடித்தார்
மூச்சுவிட ஏலாமல் வீங்கியே போச்ச.

காமாட்சி: விடு பார்ப்பம் வீங்கியதை — விடுவோமா சும்மா?
வாத்தியை விடுவோமா சும்மா?
தொடுவானே அவனும் உன்மேல் தொடுவானே
இனிமேல் தொடுவானே பார்ப்பம்.

அருளம்பலம்: (வந்து கொண்டே) என்னப்பா - என்ன இது - அழுகையும் கூக்குரலும்?

காமாட்சி: அநியாயம் கெட்ட அநியாயம்
அடிச்சுப் போட்டான் நல்லாய் அடிச்சுப்போட்டான்— பிள்ளைக்கு
அடிஅடியன்றாடிச்சுப் போட்டான்

அரு.: அடிச்சானே? பிள்ளைக்கடிச்சானே? ஆரவன்
எந்த இடம்? ஏன் அடிச்சான்? எப்போது?

காமாட்சி:- பள்ளியிலே அடிச்சானும் படுபாவி திருஞானம் திட்டித்திட்டி அடிச்சானும் தமிழ் வாத்தி திருஞானம்

அரு:- என்ன? பள்ளியிலே அடிச்சானே, படிக்காமல் போனதற்கு

விமலன்:- இல்லையப்பா, இல்லையப்பா-சும்மாவே பழிசுமத்தி பிள்ளைகளின் முன்னுலே பிரம்பாலே அடித்தாரே.

காமா:- பிரம்பாலே அடித்திருக்கு பின்னுலே பாருங்கோ பிள்ளையின் பின்முதுகைப் பாருங்கோ.

அரு:- (முதுகைப் பார்த்து விட்டு)

என்ன இது? இப்படியா அடிக்கிறது - பிள்ளைக்கு இப்படியா அடிக்கிறது - பேயனவன் மாட்டுக்கடிச்சானே மடையனவன் - கொடியவளைக் கோட்டுக் கிழுக்காமல் விடுவேனே - கொடியவளைக் கோட்டுக் கிழுக்காமல் விடுவேனே?

காமா:- கொப்பணிட்டைப் போய்ச் சொல்லு என்றவனும் சூசாமல் சொன்னுனும் அடிச்சுவிட்டு

விம:- அதுமட்டுமா - நானடிச்சால் கேட்கிறவன் ஆரென்றும் கேட்டாரே அடிச்சுபின்பு

அரு:- கேட்டானே? அப்படிக் கேட்டானே? அவன் கேட்டானே? கெட்டுப் போவான் கெதியாய் கெட்டுப்போவான் கேட்காமல் விடுவேனே இதனைக் கேட்காமல் விடுவேனே

கமலர்: கேட்கவேனும் கட்டாயம் கேட்கவேனும் கிழியக்கிழியக் கேட்கவேனும் - கெட்டவனை

அரு: கெட்டவனே அவன் கேடு கெட்டவனே. இல்லாட்டில் இப்படியும் அடிப்பானே - எம்மகனை இப்படியும் அடிப்பானே! இராட்சகனே.

காமா: வெளிக்கிடுங்கோ இப்பவே வெளிக்கிடுங்கோ விடப்படாது லேசில் விடப்படாது வேண்டுமென்றால் நானும் வாறன்.

அரு: வேண்டாம் போ - வேண்டாம் போ விடு என்கிடம் நான் போறேன் அவனைக் காண - வெளிக்கிட்டா விமலன் நீயும் வெளிக்கிட்டா

விம: வேண்டாம்பா நான் வேண்டாம் பயமிருக்கு எனக்கும் பயமிருக்கு

காமா: பயமோடா? ஏன் மோனை பயப்படுறுய்? அப்பாவும் அருகினிலே வாருரே பயமெதற்கு?

அரு: பயமோடா? உனக்குப் பயமோடா? பேசாமல் வாநீயும் பின்னுலே - பார்க்கப்போறன் அவனை ஒருகை பார்க்கப்போறன்.

கமலா:- பின்னொ ! பேசாமல் விடுவதோ இவ்விஷயம்
பேசாமல் இருப்பவர்கள் பேயரெல்லோ
பள்ளியிலே வாத்திகளின் கொட்டமெல்லாம்
அடக்காமல் விடுவதுவோ — அநியாயம்.
(அயல் வீட்டுக் கமலா வருகிறார்)

கமலா:- காமாட்சி என்ன இது கலகலப்பு — ஒரே
கலகலப்பு — களவு போச்சோ?

கமலா:- களவுயில்லை கலவரமுமில்லை — பள்ளியிலை
படிப்புமில்லை பெட்டியஞக்குப் படிப்புமில்லை — ஆனால்
அடிகஞக்கோ குறைவுமில்லை — ஆசிரியர்
அடிகஞக்கோ குறைவுமில்லை.

கமலா:- பின்னொகள் பிழை செய்தால் ஆசிரியர் அடிப்பார்தான்
அதற்காக அவர்களை நாம் குறை கூறக்கூடாது.

கமலா:- பிழை செய்தால் அடிக்கலாம்
பிறர் கேட்க மாட்டார்கள் — ஆனால்
பிழைசெய்யாப் பின்னொக்குப்
பிடித்தெல்லோ வெனுத்துவிட்டார்.

கமலா:- சீச்சி அவரெல்லாம் ஒருநாளும்
அப்படியே செய்யமாட்டார்
நாரணங்கள் இல்லாமல்
கண்டிக்கவும் மாட்டார்.

அரு:- கண்டிப்பு நல்ல கண்டிப்பு
நினைத்தபடி நடக்கிறங்கள் இவங்களெல்லாம்
நிலைமைகளை உணர்த்தவேணும் இவங்களுக்கு

கமலா:- உங்களைப் போல் ஒரிருவர் இருப்பதால்தான்
உவங்கள் எல்லாம் உதைக்கிறங்கள் பெட்டியஞக்கு

கமலா:- எழுத்தறிவித்தவனை இறைவன் என்று சொல்கிறார்கள் — அவர்களை
எடுத்தெறிந்து பேசுவது நியாயமில்லை
நடந்தவற்றை நாமும் நல்லாய் விசாரிக்காமல்
நல்லவர்தம் செயல்களை நாம் குறைகூறல் நல்லதல்ல

கமலா:- குறை நிறைகள் பார்க்க இப்போ நேரமில்லை
குதர்க்கமான பேச்சுக்களைக் கேட்காமல்
விளம்புங்கோ நேரம் போச்சு

அரு:- வாடா தம்பி நேரம் போச்சு வாத்தியைக் காண
வாடா தம்பி நேரமாச்சு வாத்தியைக் காண
போடாமலே வரமாட்டேன் இரண்டவனுக்கு
வாடாதம்பி — கெதியாய் — வாடாதம்பி

[மகளை கையில் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்]

காட்சி 3

[பாடசாலை - அதிபரின் அறை - அருளம்பலம் உள்ளே - நுழைகிறோர்]

அருளம்பலம்:- நீர்தானே அதிபர்? நான் தான் அருளம்பலம்

அதிபர்: நல்லது மிஸ்டர் - அருளம்பலம் அமருங்கோ அப்படி

அரு:- அமருதற்கு நேரமில்லை அடித்தவணைக் காணவந்தேன்

அதி:- அடித்தவனே? ஆரது; ஆருக்கு, எப்போது? விளக்கமாய்ச் சொல்லுங்கோ

அரு:- என்னை யாரென்று தெரியுதோ? இல்லைத் தெரியுதோ?

அதி:- தெரியுது நல்லாய் தெரியுது அவசரப்படாமல் அமருங்கோ ஆறுதலாய்ப் பேசுவோம் நாம்.

அரு:- ஆறுதலாய்ப் பேச இப்போ நேரமில்லை ஆத்திரத்தைக் கிளப்பாமல் அடித்தவணைக் கூப்பிடுங்கோ

அதி:- ஆரென்று சொன்னால்தான் அடித்தவரை அழைக்கலாம் அத்தோடு விஷயத்தை விளக்காமல்; வினங்குவது எவ்வாறு?

அரு:- (விமலனை அருகில் இழுத்து) பாருங்கோ இவன் முதுகைப் பட்டை அடித்திக்குக்கு பட்டியிலே மாடு வைத்தபழக்கமோ வாத்திக்கு பள்ளியிலே பிள்ளைகளைப் படிக்கத்தான் அனுப்புகிறோம் கம்பாலே கண்டிக்க உரிமையில்லை அவனுக்கு

அதி:- கொஞ்சம் பொறுங்கோ கொதியடங்கத் தண்ணிதாறன் என்ன! பகிட்யோ விடுகிறீர் நீர்

அதி:- பகிடி நான் விடவில்லை நன்மைக்குத்தான் சொல்லிவைவத்தேன் பள்ளியிலை நாங்கள் பகிடிகள் விடுவதில்லை பதருமல் சிதருமல் பவ்வியமாய்ச் சொல்லுங்கோ பறந்தடித்து ஆசானை அவன் இவன் என்றழைக்காமல்

அரு:- ஒஹோ! அப்படியா விஷயம் எனக்குப் படிப்பிக்கப் பார்க்கிறோ?

அதி:- பிறரை நல்ல வழியிலே நடப்புவிப்பது எமது செயல் பேசுவார் பேசட்டும் தூற்றுவார் தூற்றட்டும் துணிந்து செயவோம் எமது தூய தொழில்

அரு:- தூய தொழில் நல்ல தூய தொழில் தும்புக் கட்டையால் அடிக்கும் தூயதொழில் - வெட்கமில்லை

அதி:- தண்டித்தல் தவிர்ப்பதுவும் நல்லதுதான் என்றாலும் கிலருக்கு தடியாலே போடுவதால் பலனுமுண்டு - பார்சோ பலனுமுண்டு.

அரு:- தடியாலே அடிப்பதற்குத் தமிழ் வாத்திக்குரிமையில்லை கூப்பிடுங்கோ கேட்டுப்பார்ப்பம்.

- அதி: கேட்டுவிட்டேன் யாவும் கேட்க இனித் தேவையில்லை உங்கள் மகன் வாக்கை நம்பி ஓடோடி வந்துள்ளீர் முற்றும் அறிந்திருந்தால் முன்னுக்கு வரமாட்டார்
- அரு: என்ன நடந்தாலும் இப்படி அடிப்பதற்கு என்ன துணிவு வாத்திக்கு என்ன துணிவு? அதற்காக நான் அவளைக் காணவேணும் கட்டாயம் காணவேணும்.
- அதி: அவரைக் காணப் பள்ளியிலே அனுமதி நான் அளிக்கமாட்டேன் ஆறுதலாக வந்தால் அளிக்கலாம் விளக்கமெல்லாம்
- அரு: ஆறுதலாக வர எனக்கு நேரமில்லை அப்படியானால் கூறுவதைக் கூறட்டும் அவர்தானே கோட்டடியில்
- அதி: கோட்டடிக்கிழுப்பதாகக் குதர்க்கங்கள் பேசாமல் நான் கூறுவதைக் கேட்டு மகன் குணங்களை நீக்கிடுவீர் குறைகளை மறைத்துக்கூறி மக்களைக் காக்க எண்ணும் குறியுள்ள பெற்றேராலே குழியினுள் வீழும் மைந்தர் வாழ்விலே மிட்சியில்லை வாக்கிது நன்று கொள்வீர்.
- அரு: உழுத்துப் பேரே உமது உபதேசம் கேட்க நானும் ஓடோடி வந்தேன் இல்லை. உதுகளைக் கூறும் உம்முடைய உபாத்திகள் அத்தனைக்கும் அடிக்கிறேன் தந்தி நானும் கல்வி அமைச்சுக்கு பிடிக்கிறேன் பாரும் எங்கள் “எம்பியை” போய் உடனே
- அதி: ஓய் காணும் அருளம்பலம் ஒதுங்கிப்போம் வெளியாலே உந்தப் பேயக் காட்டல் வேலை எல்லாம் என்னிடத்தில் பலிக்காது உம்மிரட்டல் உருட்டலெல்லாம் மனிசியோடு வைத்துக்கொள்ளும் அடுக்களையில் ஆர்ப்பாட்டம் அம்பலத்தில் செல்லாது அதுக்கெல்லாம் ஆள்வேறு அதை நன்குணர்ந்து கொள்ளும்
- அரு: அப்படியா விஷயம்—போகிறேன் நானும் பொலிசுக்கிப்போரேன் திருத்துவேனந்தத் தடியனைத்தானே திருந்திடும் நீரும் இல்லை திருத்துவேன் உம்மை
- அதி: நல்லது நீரும் நலமுடன் சென்றுவாரும் அடுத்தமுறை உம்மையே அதிபராய் போட நானும் அடிக்கிறேன் தந்தியொன்று அதிபதிக்குடனே கேளும்

காட்சி 4

(சீலன் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வருகிறார்கள்)

- மௌலா: வர தம்பி சீலன் வந்திப்படி இரு பள்ளியிலே ஏதோ பிரச்சனையாம்
- சீலன்: பிரச்சனையோ பெரிய பிரச்சனை அம்மா பிரச்சனை அடுத்த வீட்டு அருள் மாமா அதுதான் விமலனின் அப்பா அதிபரோடு வந்து வாக்குவாதப்பட்டாராம் வாத்திமார் எல்லாம் வசைமாரி பொழுந்தார்கள்

கமலா: விமலனுக்கு வாத்தியார் ஏன் அடித்தார் — மகனே
ஏன் அடித்தார்?

சீலன்: வகுப்பிலே விமலன் வலு குளப்படியம்மா
களவு பொய் எல்லாம் சூசாமல் செய்வான்
பலமுறை நானும் பரிந்து பரிந்து சொன்னேன்
கேட்டானே? என் சொல்லை கேட்டானே
கெட்டு விட்டான் சரியாய்க் கெட்டுவிட்டான்.

கமலா: கத்தாதே கேட்டுவிடும் அவர்களுக்கு
கெடுத்துவிட்டார் பெற்றேர் அவணைக் கெடுத்துவிட்டார்.

சீலன்: அஞ்சறக்கு அவனும் அருகிருந்த அருணனின்
மோதிரத்தை வாங்கி ஒளித்துவிட்டுப் பின்னே
காணவில்லை என்றே பொய்யொன்று சொல்லிவிட்டான்

கமலா: அருணனும் இதை ஆசிரியருக்குச் சொன்னானே?
உடனே சொன்னானே?

சீலன்: தமிழ் சொல்ல வந்த திருஞான வாத்தியார்க்கு
அருணன் சொன்ன செய்தி அதிர்ச்சியைத் தரவும்
கைவிட்டார் விமலனின் காற்சட்டைப் பையுக்குள்
கண்டாரே மோதிரம் விட்டாரே நான்கைந்து

கமலா: களவுடுத்தான் மோதிரத்தைக் கீழான செயல்லவோ?
இவ்வயதில் இப்படியானால் பின்னுக்கு எப்படியோ?

சீலன்: கதை இன்னும் முடியவில்லைக் கவனமாகக் கேளுங்கோ
அடிவாங்கிய விமலன் அவரை அண்ணுந்து பார்த்து
“வாநியும் ரேட்டுக்குக் கவனிக்கிறேன்” என்றுனே.

கமலா: என்ன சொன்னான்! அப்படியும் சொன்னானே?

சீலன்: விமலன் சொன்னவுடன் வாத்தியாரும் ஆத்திரத்தில்
விளாசு விளாசென்று விளாசிவிட்டுப் — பின்
வகுப்பை விட்டுப் பேசிக் கலைத்துவிட்டார்

கமலா: அவனில் பிழையில்லைப் பெற்றேரின் வளர்ப்பதுவே
விளையும் பயிரை முனையிலே தெரியுமென்பர்
வினைவிதைத்தால் வினை அறுப்பார்
தினை விதைத்தால் தினை அறுப்பார்

சீலன்: கெட்டுப் போனான் நல்லாய்க் கெட்டுப் போனான்
கட்டிப் போட்டு நல்லாய்க் கம்பாலே போடவேண்டும்
பெற்றேருக்கே முதலில் போடவேண்டும் — கெட்ட
பெற்றேருக்கே முதலில் போடவேண்டும்—
[காமாட்சியும் விமலனும் வருகிறார்கள்]

கமாட்சி: என்னடா சீலா நீ பெரிய கொம்போ
என் பிள்ளை பற்றி ஏனிந்தப் பொய்கள்
பள்ளியெல்லாம் கதைகள் பரப்பித் திரிகிறியாம்
பல்லெல்லாம் கொட்டித் தருவேனே கையில்

கமலா: பதறுதே காமாட்சி பேசாதே என்மகனைக் கோள் சொல்லுங் குணமோ கொஞ்சமுமில்லை — அவனிடம் கொஞ்சமுமில்லை.

காமாட்சி: கமலா நீ கைம்பெண், உன் வளர்ப்பு நானரிவேன் உன் பிள்ளை நானரிவேன் கழுதை வளர்ப்பது போல் வளர்க்கிறுய் நீ அவனை.

கமலா: என்ன சொன்னுய்? காமாட்சி என்ன சொன்னுய்? கழுதையோ? யார் பிள்ளை கழுதையென்று ஊரறியும் உன் பிள்ளை வளர்ப்பைப் பற்றி உலகறியும் நான் ஒன்றும் கூடச் சொல்லத் தேவையில்லை.

விமலன்: டேய் சீலா, கவனமாய் நடவடா கழுதை கட்டசியாய்ச் சொல்கிறேன். கவனம் திருஞான வாத்திக்கு நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கிறுய் நீ திரத்தியே அடிப்பேனே தெருவிலே இருவரையும்.

கமலா: சீலா நீ சென்று விடு உள்ளுக்குத் தீயவர்கள் சகவாசம் தேவையில்லை திட்டுமட்டும் திட்டட்டும் தெரியுமவன் ஒருவனுக்கு தீமை நன்மை அத்தனையும்.

[சீலன் வீட்டுக்குள் போகிறுன்]

காமாட்சி: என்ன சொன்னுய்? கெட்டவரோ நாம் கெட்டவரோ? ஒட்ட நறுக்க வேணும் உந் நாவை வெட்டச் சொன்னால் போதும் வெட்டிடுவான் விமலனிப்போ.

கமலா: வெட்டிப் போட்டுப் போனால் விட்டிடுமோ பழி அவனை — தெய்வமும் விட்டிடுமோ பேசாமல்.

காமாட்சி: என்ன தெய்வமோ? எங்கிருக்குக் கேட்பதற்கு? என்ன மிரட்டுகிறுய் பேதைப் பெண்ணே.

கமலா: வீட்டுக்குள் வந்து கூசாமல் பேசும் கூட்டமல்ல நாங்கள் கூட்டமல்ல சென்றிடுவீர் நீங்கள் சகவாசம் வேண்டாம் சென்றிடுவீர் உடனே சென்றிடுவீர்.

கமலன்: போகச் சொன்னு எங்களைப் போகச் சொன்னு பார்த்துக் கொள்வேன் நானும் பார்த்துக் கொள்வேன்

காமாட்சி: கமலா நீ கவனம், உன் பிள்ளை கவனம் எங்குடுமீப் விஷயத்தில் இறங்கவேண்டாம் எங்கள் கதை நீங்கள் கதைக்க வேண்டாம் வீணைப் பிரச்சனைகள் கிளப்ப வேண்டாம்.

கமலா: நன்றி உங்கள் புத்திமதி நாங்கள் கேட்டோம் நலமுடனே சென்று வாழத் தலைப்படுங்கள்.

காட்சி 5

[பத்து வருடங்களுக்குப் பின் சீலனின் வீடு விமலன் வருகிறார்.]

விமலன்: யார் வீட்டிலை, ஐயா யார் வீட்டிலை.

கமலா: யாரது? என்ன வேணும்?

விமலன்: ஐயாவைக் காணவேணும்—கூப்பிடுங்கோ

கமலா: யார் நி? என்ன அவசரம்?

விமலன்: அம்மாவுக்கு மறந்து போச்சோ
அடுத்த வீட்டு விமலன் நானே.

கமலா: என்ன விமலனே? நம்பமுடியவில்லை [சீலன் வரல்]

விமலன்: ஏன் கேளுங்கோ ஐயாவை அவர்தான்
என் தெய்வம் கண்கண்ட கடவுள்

கமலா: என்ன இது புதுமை! கடவுளைப் பற்றிக்
கணக்கக் கதைக்கிறுய் நீ
காலம் மாறிப் போச்சோ

சீலன்: யாரிது விமலனே! அவன் இப்ப அடியான்
அம்மா! அவன் இனி அடியான்
அடித்தாலும் அடியான் அன்பின் அடியான்

விமலா: என்னையா என்னை ஏனைமாய்ப் பேசிறியன்
முன்னைய விமலன் எப்பவோ செத்து விட்டான்.

கமலா: உன்னைப் பார்த்துப் பத்துக்கு மேலாச்சு
வருடம் பத்துக்கு மேலாச்சு
எங்கு போனுய? என்ன செய்தாய?
இப்ப எங்கு வந்தாய? ஏன் வந்தாய?

சீலன்: அதுதானே அவன் இப்போ(து) அடியான்
என்று அப்போதே சொன்னேனே.

விமலன்: அதிருக்க அம்மா, உங்கள் மகன்
உயிர்காத்தார் என் உயிர் காத்தார்
உய்ய வழி காட்டி விட்டார்,
உணர்ந்தேனே நானும்

கமலா: என்ன இது புதுமை விளக்கமாய் சொல்லு

விமலன்: அநியாயம் பல செய்து அகப்பட்டேன் நானும்
அகப்பட்டேன் அம்மா சிறைப்பட்டேன்
சில காலம் சித்திர வதைப்பட்டேன்
பழி பாவம் எல்லாம் படுபாவி என்னை
பகலோடு இரவாய்ப் படுகுழியில் தன்னி
பலவதைப்பட்டேன், நன்கு உதைப்பட்டேன்.

கமலா: என்ன சிறைவாசமா? சித்திர வதையா?
சிறுவனுய் இருந்து நீ செய்த குறும்புகளுக்கெல்லாம்
அனுபவித்தாயா அநேக ஆண்டுகள் — ஐயோ பாவம்

விமலன்: களவுகள் பல செய்து காலங்கள் செல்ல
காசாசை தோன்றிப் பேராசை வளர
கொலை செய்யத் துணிந்தேன்
கொலை காரன் ஆனேன்.

கமலா: என்ன! கொலைகாரன் ஆனுயோ கொடியவனும் நீயே
உன் பெற்றேர் செய்த பெரும் பிழையாலே
உன்மத்தன் ஆனும் உருக்குலைந்து போனும்

விமலன்: ஐயா என்னை அடையாள மறிந்து
உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தார் உருப்படியானேன்.

சீலன்: உயிர்ப்பிச்சை உனக்கு நானளித்தேனு?
வேண்டாம் இந்த வீணபழி எனக்கு
உண்மையை உணர்ந்தேன்
கடமையைச் செய்தேன்

கமலா: என்ன சீலா விமலனுக்காக வளைந்ததோ நியாயம்?

சீலன்: வேண்டாமம்மா ஐயமிச்ச மெதுவும்
வளையாது நியாயம் சாராது தீர்ப்பு
வழக்கறிஞர் திறங்கலே விடுதலையும் ஆனுன்
என்னுலை ஒன்றும் ஆகாதே அம்மா

விமலன்: ஐயா நீங்கள் அறிவுள்ள நீதவான்
அதனால் தானே நான் விடுதலையானேன்
விட்டேன் இந்த இழி தொழில் யாவும்
பட்டது போதும் புதியவன் ஆனேன்

சீலன்: பள்ளியில் நானும் எவ்வளவோ சொன்னேன்
படித்துப் படித்துப் பலமுறை சொன்னேன்
கேட்டாயில்கூ என் வார்த்தை ஒன்றும்
கெட்டாய் உந்தன் பெற்றேராலே
பட்டாய் நன்கு வேதனை யாவும்
உணர்ந்தது நன்று உயர்ந்தவனுவாய்.

விமலன்: நன்றி ஐயா, நன்றி அம்மா நீங்கள்
நலமுடன் வாழ ஆண்டவன் அருள்வான்
அம்மா வாறேன் ஐயா வாறேன்
அணைவரும் வாழ்க அன்பு ஒங்குக.

கமலா: நல்லது விமலா நலமுடன் வாழ்க

விமலன்: வணக்கம் அம்மா வணக்கம் ஐயா
வருகிறேன் நானும் எல்லோர்க்கும் வணக்கம்.

நெறியாள்கைக் குறிப்புக்கள்

“அலைகள் ஓய்வதிலீலை”:- இந்நாடகத்தை முதன்முதலில் மேடையேற்றிய போது கையாளப்பட்ட உத்திகளை, நெறியாளருக்கு உதவும் நோக்குடன் இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆனால் இவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற நியதிகிடையாது. இந்நாடகத்தில் அடிக்கடி காட்சிகள் மாறுவதால் அதற்கேற்ப காட்சி ஜோடனைகளையும் பிற தளபாடங்களையும் மாற்றுவது சிரமமான காரியமெனக்கருதி தளபாடங்களோ, காட்சி ஜோடனைகளோ இல்லாமல் மேடையின் பின்னுள்ள வெண் திரையைப் (Cyclorama) பயன்படுத்தி ஸ்லைட் புரஜூக்டரில் (Slide Projector) தேவையான காட்சிகளைப் பின்னணியாக வைத்து நாடகம் முழுவதையும் விறுவிறுப்பாகச் செய்யலாம். நடிகர்களும், தளபாடங்களோ, பிற பொருட்களோ (Props) இல்லாமல் அவை இருப்பது போல் பாவனை செய்து நடிப்பினாலேயே யாவற்றையும் சிறப்பாகச் செய்யலாம். குறிப்பாக முதலாவது காட்சி ஒரு கடற்கரைக் காட்சியாதலின், அவ்வாருன ஒரு படத்தை எடுத்து புரஜூக்டரில் போட்டு விட்டு மேடையில் நடிக்கலாம். இரண்டாம் காட்சிக்கும் இதே பின்னணியைப் பயன் படுத்தலாம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு காட்சிக்கும் தேவையான ஸ்லைட்டை படமாக எடுத்தோ அன்றிக் கண்ணுடியில் நன்கு வர்ணந்தீடியோ பயன் படுத்தலாம். படமாக எடுத்துப் போடுவது பார்ப்பதற்கு அழகாக இருப்பதுடன் நாடகத்தின் தரத்தையும் உணர்த்தும். இவ்வாறு செய்வதால் பணத்தை மிச்சப்படுத்துவதுடன் பொருட்களைக் காவிச் செல்லும் கஷ்டமும் நீக் கப்படுகிறது. முக்கியமாகப் பாடசாலைகள் இதனை இலகுவாகச் செய்யலாம்.

இந்நாடகத்தை நான் தயாரித்த போது சிறு குழந்தைக்காக ஒரு பொம்மையும், முத்துக்காக ஒரு வெள்ளைப் பேளையையும் மட்டுமே பயன்படுத்தினேன். வேறு பொருட்களெலுவும் பயன்படுப்படவில்லை. மேலதிகமாக நான்கைந்து வர்ண ஸ்லைட்டுக்களை (Colour Slides) வைத்துக் கொண்டு நாடகத்தைத் திருப்திகரமாகக் காட்டி முடித்தோம். ஒவ்வொரு காட்சியையும் நன்கு கற்பனை பண்ணி தேவையான ஸ்லைட்டுகளை முன்னரே செய்து வைத்துக் கொள்வது நல்லது.

விளையும் பயிர்: இது ஒரு தாளலய நாடகம் - தாளத்துக்கு மிருதங்கம் மட்டும் போதுமானது தாளத்துக்கேற்ப நடிகர்கள் ஆடிக்கொண்டே பாடி நடிக்க வேண்டும். நன்றாக நடிக்கவும், பாடவும் கூடிய மாணவ மாணவியரைத் தெரிவ செய்து பங்கு பற்றச் செய்யவும். வெற்று மேடையில் திரையைப் பின்னால் போட்டு விட்டு (Drop Curtain) நடிக்கலாம். தேவையானால் வர்ண ஸ்லைட்டுகள் வெண்திரயில் விழச் செய்து காட்சிகளுக்கு மெருகூட்டலாம். மேடைப் பொருள்களாக முதலாவது காட்சியில் (சீலனின் வீடு) பெரியோர்கள் படங்களை மட்டும் ஒரு மேசை மீது வைத்து விட்டு நடிக்கலாம். திரும்பவும் சீலனின் வீட்டுக் காட்சிகள் வரும்போது இப்படங்களை வைக்கலாம். விமலன் வீட்டில் மேடையில் எதுவுமில்லாமல் நடிக்கலாம். நடிகர்களே இத்தளபாடங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் பின் போகும் போது எடுத்துச் செல்லலாம்.

ஆரம்பத்தில் விமலனுக்கவும் சீலனுக்கவும் நடித்த சிறுவர்களை இறுதிக் காட்சியில் நடிக்க வைப்பது நன்கு சோபிக்காது. ஏனெனில் 10 வருடங்களின் பின் அவர்களை ஒப்பனையினால் முதுமையாக்குவது முடியாதகாரியம். வளரும் பருவத்தி வளர்ந்த வேறு இருவரை இறுதிக்காட்சியில் நடிக்க வைப்பதே பொருத்தமாகும். ஒப்பனையினால் முதுமையடைந்தது போன்று காட்டலாம்.

பாத்திரங்கள் யாவும் மேடையில் நிற்கும் போது தாளத்துக்கேற்ப கால்களை தூக்கித் தூக்கி வைக்கவேண்டும் எல்லோரும் தாளம் தப்பாமல் காலெடுத்து வைப் பதற்காக மேடையின் பின்னுவிருந்து ஒருவர் சல்லாரியில் தாளம் போடுவது நல்லது.

